ဝန်ဝင်း
Read on the move
သျှင်မ
ကိုယ်
ယစ်
မှူး

အခန်း(၁)

သင်တန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ကျသွားသည်။ ကိုယ့်ဆီမှာ အာရုံတွေစုပြုံလာပြီမှန်း သိလိုက်ကာ ထိပ်ထားခါးလေး မတ်သွား၏။

အမြဲတမ်းနာတံရိုးပေါ်မှာ ဖွင်းရိဖွင်းတွဲမေးတင်နေတတ်သည့် မျက်မှန်ကိုကမန်းကတန်း ပင့် တင်နေရာချလိုက်ရင်း ....

" အဟမ်း "

" ဟဲ့ .... သိရင်လည်း မြန်မြန်ဖြေလိုက်လေ "

" အေးပါ ...."

ထိပ်ထားနေရာမှထလိုက်ရကာ ....

"အဲဒါ ရုရှားပုံပြင်မဟု တ်ပါဘူးတီချယ်"

"မဟု တ်ဘူးဆိုတာ မင်းပြောပြီးပြီလေ၊ ဟု တ်တာ ဘာလဲလို့မေးနေတာ"

"ပုံပြင်က ၉ ထောင့်နှစ်ရာနှစ်ဆယ် အစောပိုင်းကာလမှာ ဖက်ဆစ်ဆန်တဲ့ အရိုင်းစစ်သားတွေကို ဘယ်လိုမွေးမြူလေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းမပြည့်စုံတော့တဲ့ စာတမ်းတချို့ကို ဖတ်ပြီးစိတ်ကူးနဲ့ပုံဖော်ခဲ့တဲ့ ပုံပြင်ဆန်ဆန်ဒဏ္ဍာရီပါ၊ ဒါကို ဂျပန်စစ်သမိုင်းထဲက ကောက်နုတ်ချက်တချို့လို့ဖော်ပြပြီး ရုရှားစာရေး ဆရာကြီးက ရေးခဲ့တာပါ"

တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြာရှည်စွာ ရပ်တည်နေဆဲ....။

သင်တန်းဆရာမ ဒေါ်ခင်ခင်ငြိမ်း မျက်နှာပေါ်မှာ အကဲခတ်ဖို့မလွယ်သော တည်ငြိမ်ခြင်းတို့ဖြင့် မျက်ဝန်းတွေကတော့ စူးရဲနေကြ၏။

မြတ်သောထိပ်ထား ......။

ဒီမိန်းကလေးကိုစပြီးသိကတည်းက ထူးခြားနေခဲ့သည်။ သူမရှေ့မှာ ဘာသာပြန်ဝတ္ထု ပုံပြင်၊ ဘာအကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောလိုက်မိတိုင်း နည်းနည်းတော့ဝင်ထောက်သွားတတ်သည်။

ဒေါသထွက်လို့ပြန်မေးလိုက်ရင်လည်း ကိုယ်ကပြန်ပြီး ဆရာခေါ်ရတော့မတတ် ၊ မြန်မာနိုင်ငံ မှာ နေတဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေ ....။

နိုင်ငံခြားဘာသာစကားတွေကို ပြန်လည်ပို့ချပေးနေကြပေမယ့် နေရာတကာတိုင်းတော့ အပ်ချ မတ်ချ သိနေမလား ....။

" မင်း အဲဒီလိုသိနေတာတွေကို တီချယ် ချီးကျူးပါတယ်"

စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်မှားသွားတာကိုဝန်ခံလိုက်ရသည်။ သူမကိုလည်း ချီးကျူးပေး ရ၏။

ကိုယ်တပည့်တွေရှေ့မှာ ဆရာဆိုတဲ့ သိက္ခာ နည်းနည်းပါးပါးပဲ့ကြွေသွားခဲ့သော်လည်း ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုသည့်အပြုံးနှင့်သာ .....။

" မင်းကြည့်ရတာ စာတွေပေတွေ တော်တော်ဖတ်တယ်ထင်တယ်၊ ဘာသာစကားတွေရော ဘယ်နှစ်မျိုးလောက် လေ့လာဖူးလဲ"

မေးလိုက်သည်နှင့် သူမကမဟု တ်ဘဲ ဘေးကတစ်ယောက်ထံမှ ဖြေသံသည် ......

" ကိုရီးယားကလွဲရင် သူတခြားဘာသာစကားတွေ အားလုံးကျွမ်းတယ်တီချယ်၊ စာဖတ်လိုက် ရင်လည်း မြန်မာစာ၊ အင်္ဂလိပ်စာ ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်မျက်နှာဆို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်လောက် စိုက်ကြည့်ပြီးမှတ်လိုက်တာနဲ့ ရပြီ"

" ဪ ..... ဪ ...."

" ငြ ဲ ဟကြည့်ရအောင်" လို့တော့ စိတ်ထဲမှာပြောမိသေးသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့ထက်ကိုယ်သာဖို့ က မသေချာ...။

"ကောင်းတာပေ့ါ ..၊ ဒါဖြင့်မင်းဒီမှာသင်တန်းလာတက်နေတာအံ့သြဖို့ကောင်းနေပြီ၊ ကိုရီးယားပြောင်း တက်သင့်တာ"

" သူက သမီးတက်တဲ့ သင်တန်းလိုက်တက်တာ တီချယ်၊ မြန်မာပြည်ရောက်လာပြီးမှ သူငယ်ချင်းမရှိသေးတော့ ပျင်းလို့တဲ့ "

ကြည့်စမ်း.... နို င်ငံတကာ သွားလာနေတာလား၊ ဘယ်နိုင်ငံမှာကြီးပြင်းခဲ့တာလဲ...၊ ဒီလိုပုံစံနဲ့ မလိမ်မိုးမလိမ့်မှာစတိုင်လ်ထွင်ပြီး သင်တန်းကလူတွေကို ဒေါက်ဖြဲ့ချင်တာလား....။

ဒီတစ်ခါ ဟန်ဆောင်နိုင်ခြင်းကင်းစွာ ေ ဒါ်ခင်ခင်ငြိမ်းမျက်နှာတင်းသွားသည်။ ကာယကံရှင် မဟု တ်ဘဲဝင်ဖြေပေးနေသည့် ဆံတိုမလေးကိုရော ဟိုရောက်ဒီမရောက် အဲဒီကပြားမလေးကိုပါ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ဂျပန်လိုနှုတ်ဆက်၍ အတန်းလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

သင်တန်းပြီးချိန်မှာ တီးတိုးစကားသံတွေထွက်လာကာ ကောင်လေးတွေက ထိပ်ထားကိုကြည့် သွားကြကာ ပြုံးစိစိ......။

" ကြည့်ပါလား......... စာဂျပိုးရုပ်လေး "

“ ဟုတ်တယ် …… တီချယ် ဝေါဟာ‌ဝေါဟာလည်ပင်းအစ်သွားတာ ”

အနားကဖြတ်သွားရင်း ပြောသံတွေ ထိပ်ထားနားထဲမှာ ကျန်ရစ်၏။

“ နိုနို ”

“ ဟင်…… ဘာလဲ”

“ နင်ကလည်း အမှားကြီးသွားပြောလိုက်တာကိုး ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ လိုမှ မလိုတာ နင်ကလည်း…. ငှါကိုဝိုင်းပြောကုန်ကြပြီ ”

နိုနိုက အပြစ်ရှိသည့်မျက်နှာမျိုးမဖြစ်ဘဲ ရယ်ကာ……..

“ မကောင်းပြောကြတာမှ မဟုတ်တာဟာ ”

“ စာဂျပိုးလို့ ပြောသွားတာလေ၊ ဂျပိုးဆိုတာ အိပ်ရာတွေအောက်မှာ ပုန်းပြီးကိုက်တဲ့ အကောင် လား…..”

နိုနိုက နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ စာအုပ်လေးကပ်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“ ဘာရယ်တာလဲ…..”

“ နင့်ကိုရယ်တာပေါ့။ နင် ဂျပိုးတောင် မမြင်ဖူးဘူးလား”

“ ဟင်အင်း….”

“ ခစ်… ခစ်… ပုန်းပြီးတော့ပဲ ကိုက်ရတယ်လို့ ထိပ်ထားရယ်……”

သူမက ရယ်လို့မပြီးနိုင်….၊ ပြီးတော့ [ဖနွှဝင်းအိနေသည့် ထိပ်ထားရဲ့ဖဝါးလေးကိုဆုပ်ကိုင် ဖျစ်လိုက်ရင်း……

“ ဂျပိုးဆိုတာ ကြမ်းပိုးကို အသံထွက်ပြောင်းပြီးခေါ်တာပဲဟာ၊ နင့်ကို ဂျပိုးနဲ့နှိုင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ စာဖတ်ဝါသနာပါတာကိုပြောချင်တာပါ ”

" စာဖတ်တာနဲ့ ကြမ်းပိုးကောင်က ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ၊ အဲဒါ ငါမေးတာ "

" ဒုက္ခပါပဲ....... ခစ် .... ခစ် "

ခိုခိုနုလိုပဲ ထိပ်ထားရယ်တော့ရယ်ချင်ပေမယ့် ဘာကိုရယ်ရမှန်းမသိသေးသဖြင့် မျက်တောင် လေးတဖှတ်ဖှတ်နှင့် မအီမလည်ဖြစ်နေရှာသည်။

" မြန်မာစကားတော့ ကျွမ်းကျင်ပြီး ဝေါဟာရမကြွယ်တဲ့ မြန်မာမလေးပါလား ထိပ်ထားရယ်.... နင့်မေးပုံနဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ၊ အလွယ်ပြောနေကြပြီး သေချာရှင်းဖို့ခက်တဲ့ မြန်မာစာ၊ မြန်မာစကား က အတိုကောက်တွေ၊ ဝက်ဝုတ္တိတွေနဲ့ အရမ်းကောက်ကွေ့တာ"

" ကောက်ကွေ့တယ်....."

" လုပ်ပြန်ပြီ "

ခိုခိုက လမ်းသွားနေရင်း ခေါင်းလေးကုတ်၍ ပြုံးတော့ပြုံးနေလျှက်နှင့်.........

" ကောက်ကွေ့တယ်ဆိုတာ အဖွဲ့အနွဲ့လွန်တာတွေ၊ တင်စားတာ ထပ်တူပြုတာ....... အများကြီး ပဲဟာ.... မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ခြေလှမ်းလာတာကို လေးညှင်းလေးတစ်စတိုက်ခတ်လာသလိုပဲ လို့ တင်စားတာမျိုး၊ ခြေသံကိုသစ်ရွက်ကြွေသံနဲ့ ထပ်တူပြုပြီးဖွဲ့နွဲ့ကြာတာ အများကြီးပဲဟာ....၊ ချစ်သူ လိုချင်ရင် ရူပံကြယ်ကို လှမ်းဆွတ်ပေးမယ်ဆိုတာတွေကြားဖူးလား......."

" ဟင်အင်း "

" သီချင်းတွေထဲမှာလေ "

" ဟင်အင်း "

" အဲဒီလိုအများကြီးကြားဖူးနားဝရှိထားတော့ ပြော ဟရတဲ့ လူအားရှိတာပေ့ါ "

" ဟု တ်လား "

ချိုချိုမျက်နှာမဲ့ရခြင်းသို့ရောက်ကာ မျက်မှန်လေးနင့်သူငယ်ချင်းမသစ်တ သစ်လေးကို အပြစ် လည်း မတင်ရက်ပါ...။

ရွဲ့ပြောတာလည်းပြောမှန်းမသိတော့ သူမပဲနောက်ထပ်ချာဂျင်အပြည့် ထပ်သွင်း၍ ......

" နောက်ထပ်ရှိသေးတယ်ဟာ.... မဖြစ်နိုင်တာတွေကို မရမကတင်စား ကြ၊ ခိုင်းနှိုင်းပြောကြ တာတွေ.... ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေဆိုရင် 'အမလေး စီးပွားရေးမကောင်းလိုက်တာမှ ဝါးလုံးခေါင်းထဲဆင်ဝင် တာကျနေတာပဲ'လို့ ညည်းကြတယ်"

"ဟင်! ဝါးလုံးခေါင်ထဲ ဝင်မယ်၊ ဟု တ်လား၊ ဝါလုံးခေါင်းဆိုတာ ဒီလော က်ထိပ်ဝအပေါက်လေး ကို ပြောတာလား"

ထိပ်ထားက လမ်းပေါ်ကိုရောက်နေကာမှ လက်ညှိုးနဲ့လက်မလေးကွင်း ဝိုင်းလုပ်ပြီး နစ်ယောက် မျက်နှာရှေ့မှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင်လုပ်မေးနေ သေးသည်။

"ထိပ်ထား....... ဟဲ့"

ချိုချိုက ထိပ်ထားလက်ကလေးကို ဖျက်ခနဲဖိဆုပ်လိုက်ပြီး အောက်ဖိချ သည်။

"ပါးစပ်ကမေးပါဟယ်၊ အဲဒီလိုကြီးလုပ်မပြပါနဲ့၊ နင်ကတော့ တကယ်ပဲ

"

"ဒါလုပ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဆိုပြီး ထပ်ထောင်လာတော့ နှိုနှိုရှက်ချင်းပဲ ဖယ်ချလိုက်ရပြန်ကာ.....

"အဲဒါ မိန်ခလေးတွေမလုပ်ရဘူး၊ နောက်မှငါရှင်းပြပ့ါမယ်"

"မဟု တ်ဘူးလေ..... ငါမေးချင်တာ အဲဒီလောက်အပေါက်....."

"ဩော်........ လက်ကြီး မပါပါနဲ့ဆိုမှ"

သုံးကြိမ်မြောက်ကြွတက်လာပြီးမှ ထိပ်ထားလက်ကလေးကို လက်သီးဆုပ်လေးပြန်လုပ်ထားမိ ကာ..........

"ဆင်ကြီးတစ်ကောင်လုံး ဘယ်လိုလုပ်ဝင်လို့ရမှာလဲလို့......"

"ဟု တ်တယ်လေ...... ငါပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို တင်စား[ကပါတယ်ဆိုမှ.."

"အေးပါ..... စီးပွားရေးနဲ့ ဝါးလုံးပေါက်ရယ် ... ဆင်ရယ်လေ.... ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး"

"မဆိုင်ပေမယ့် စီးပွားရေရှုပ်လွန်းတာကို တဆုံးထိပြောလိုက်တာဟာ ...."

"ဩော်....."

ထိပ်ထားနားလည်သွားရှာပြီ....။

နှိုနှို သက်ပြင်းလေးချ၍ ပြုံးမိ၏။ ထိပ်ထားကတော့ မှက်တောင်ဖွားလေးတွေစင်းချရင်း တလှုပ်လှုပ်ပျှောက်နေရင်း.........

"အဲဒီလောက်တောင် စီးပွားရေးရှုပ်ကြတာလား" ဟု တိုးတိုးလေး ရေ

ရွတ်လေသည်။ ပြီးတော့.......

"ချိုချို..... နင် ငါ့ကို အခုပြောပြတဲ့ ပြ မန်မာစာအဖွဲ့အနွဲ့တွေ ပြန်သင်ပေးနော်"

"သင်ပေးမယ်...... စိတ်ချ၊ နင် ငါနဲ့ ဘယ်သွားသွားလိုက်.....၊ ငါတို့အိမ်ကို ခဏခဏလာလည်၊ သင်ပေးစရာမလိုပဲ တက်သွားလိမ့်မယ်"

နစ်ယောက်စလုံး အပြင်ရောက်လာကြတော့ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အသက်ငါးဆယ် ေ လာက် လူကြီးတစ်ယောက်အနားေ ရာက်လာကာ

"ဘယ်လိုလဲ သမီး .... ပျော်ရဲ့လား"

"ပျော်တယ် ကယ်ကြီး"

ပျော်တယ်ဆိုပြီး တစ်စက်မှအပြုံးအရယ်မရှိသည့် မျက်နှာလေးကို လူ[ကီးကမျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်သည်။ ထိပ်ထားလက်ထဲ ပလတ်စတစ်အိတ်ပါးလေးကို လှမ်းယူရင်း....

"သမီးမသိတာ တစ်ခုခုတွေ့လာလို့လား"

"တစ်ခုခုမဟု တ်ဘူး ..... အများကြီးပဲ"

"ဟု တ်လား......"

ချိုချိုကတော့ ေ ဘးကနေကြည့်ပြီး အံ့သြနေမိသည်။ ကားပေါ်တက်ပြီး လက်ပြသွားတာကို ေ ငး၍ ထိပ်ထားရဲ့ဘဝလေးကိုလည်းအားကျမိ၏။ သူမလေးက ဘယ်လိုအဆင့်အတန်း၊ ဘယ်လိုမိဘ မျိုးကမွေးဖွားလာသူလေးမှန်းတော့ မသိ....။

ဒါပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ရောက်လာတာ သိပ်မကြာသေးသော...၊

နိုင်ငံများစွာမှာ နေထိုင်သွားလာနေခဲ့သည့် မြန်မာမလေးဖြစ်သည်။ မိဘန စ်ပါးလုံး မြန်မာစင်စစ်လို့ပဲ ပြောသည်။ သူမ ကလည်း မြန်မာလိုချစ်စရာေ ကာင်းတာမှိုးပါ။ သို့သော် သူမပိုပြီးကျွမ်းကျင်တာက နိ ုင်ငံခြားဘာသာ စကားတွေ ဖြစ်နေ၏။

"မာမီဆုံးသွားကတည်းက ငါ ကယ်ကြီးနဲ့ပဲ အတူတူနေရတာ" တဲ့ ..... ။ ကယ်ကြီးဆိုတာက အန်ကယ်လ်ကိုခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူကြီးနာမည်မှာ ဦးမင်းမြတ်သွင်ဖြစ်ကာ ဖအေရဲ့ညီအရင်းမို့ ဦးလေးအ ရင်းဖြစ်၏။

"ကယ်ကြီးက ဒက်ဒီ့စီးပွားရေးတွေရှိထားသမျှ နိုင်ငံတွေကို ဒက်ဒီညွှန်ြ ကားတဲ့ အတိုင်း သွားနေ ရတာလေ...၊ ငါ့ကိုလည်း အသိပညာ၊ အတတ်ပ ညာတွေ တိုးအောင်ဆိုပြီး ကယ်ကြီးနဲ့ပဲထားတယ်၊ ကျောင်းချိန်တွေကလွဲရ င် ဘယ်သွားသွားလိုက်ခိုင်းတယ်၊ ကယ်ကြီးကလည်း ဒက်ဒီ့စိတ်နဲ့ တထ ပ်တည်းပါပဲဟာ၊ ငါ စာဖတ်ဝါသနာပါတဲ့ အကျင့်တွေ၊ ဘာစာဖြစ်ဖြစ် ခဏ အတွင်း မှတ်နိုင်တာ၊ မမေ့အောင်သိမ်းတတ်တာ၊ အဲဒါတွေက ကယ်ကြီးရဲ့ ထရိန်နင်တွေပဲ"တဲ့ ......။

ထိပ်ထားနဲ့ သူမစပြီးခင်မင်ခဲ့တာလည်း ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခုမှာဖြ စ်ကာ ခုလိုပဲသင်ပေး တဲ့ ဆရာတွေ အံ့သြလောက်အောင် အားလုံးတော်ေ နသူလေးမို့ ကိုယ်ကပဲစပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားမိတာပင်....။

ထိပ်ထားက နုနုဖတ်ဖတ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေးဖြစ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်လည်း ြ မင့်မြင့်မားမား လှလှပပလေးမဟု တ်ပေ။ မနိမ့်မမြင့်အရပ်လေးနှင့် ပိန်သည့်ဘက်ကို ပါသေးသည်။ မျက်မှန်ပါဝါ ထူထူနှင့်မို့ တမင်တကာလှ ပအောင် ပြင်ဆင်မထားတတ်သည့် သူမပုံစံလေးက နိုင်ငံတကာမှာ သွား လာနေထိုင်ဖူးသူလေးလို့ ပြောရင်တောင် ယုံချင်စရာမရှိ...။

သူမတတ်ကျွမ်းနေသည့် ပညာရပ်တွေ၊ နူးနူးညံ့ညံ့စကားပြောပုံလေးေ တွကို ခြုံငုံသုံးသပ် ကြည့်မှ သူမအဆင့်အတန်းကို ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရှိသည် ။ တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက် နေသည့် ဦးလေးဖြစ်သူကလ ည်း ဒီတူမတစ်ယောက်အတွက် ဖန်ဆင်းရှင်တစ်ပါးလို ရွှေဆို ရွှေ၊ ငွေဆို ငွေ ဖြည့်ဆည်းဖို့အသင့်...။

"နှိုနှို"

"ဟင်! ...."

"အမလေး ေ ငးနေလိုက်တာ၊ ဘာလဲ...... ဟိုတစ်ယောက်က ပြန်လှည့်လာမယ် ပြောသွားလို့ လား"

နောက်သင်တန်းတက်ဖို့ရှိနေတဲ့ ေ မသူက သူမရပ်နေတဲ့ ေ နရာက လှမ်းပြောမှ နှိုနှိုက သူမဆီကို လျှောက်သွားရင်း ရယ်ပြကာ....

"မဟု တ်ပါဘူး..... ငါ သူ့အကြောင်းတွေးရင်း မျောလွင့်သွားလို့"

"ဟု တ်တယ်နော်..... နာမည်လေးကလည်း ချစ်စရာလေး၊ လူကလည်း ချစ်စရာလေးပါ၊ သူ့ပုံစံ ေ လးက သိပ်လည်းမလှချင်သလိုပဲ၊ မာနမကြီးတတ်မှန်းလည်း သိသာတယ်နော်"

"ဟု တ်တယ်..... ငါ သူ့ကိုသတိထားမိတော့ သင်တန်းထဲမှာပဲလေ၊ ေ နာက်ဆုံးခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း သိလား"

"ဘယ်သင်တန်းမှာလဲ"

"ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ..၊ လူမပြည့်တဲ့ နေ့တွေလည်း ရှေ့ကိုတိုးမလာ ဘူး ဟိုး... ေ နာက်လေး မှာပဲ၊ တီချယ်က ခေါ်တော့မှရှေ့ကိုရောက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကြတဲ့ မိန်း ကလေး တွေကိုရော ယောကျ်ားလေးတွေကိုရော အားလုံးကို လူစေ့အောာ

င်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြတယ်သိလား”

“ဟုတ်လား.....”

“ဟုတ်တယ်.... အရမ်းမှက်နာပြောင်တဲ့ ကောင်တွေတောင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကုန် တာဟ”

ပြောပြရင်း သတိရသွားသလို ချိုချိုက ပြုံးနေသည်။

“မထင်ရဘူး သိလား.... အရမ်းတော်တာပဲ၊ ပြီးတော့ သင်တန်းထဲမှာ စစ္စတန်ပုံးမှက်သွားတော့ ဟက်ဒစ်မှက်တာလို့ပြောပြီး သူဝင်ကြည့်ပေးတယ် သိလား....အဲဒါ ဆားဗစ်စင်တာထဲ မရောက်ဘဲ ပြန်ကောင်းသွားတယ် ”

“သူ ဘာလို့ ဒီလောက်တော်နေတာလဲ မသိဘူးနော်၊ ဒါဆို သင်တန်းတက်နေတာတွေက သူ တတ်ရဲ့သားနဲ့ ဖွင်းလို့လိုက်ထိုင်နေတာလား”

“အေး..... ငါတို့အမြင်မှာ အဲဒီလိုပဲ သတ်မှတ်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူကတော့ သူမသိသေးတာ တွေ အများကြီးပဲဆိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရှာတာ”

“အံ့ရော.....”

ထိပ်ထားအကြောင်းကို သိထားသလောက်ကြီးတော့ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် တော်နေတွေ ကိုတော့ ပြောနေရင်း မပြီးနိုင်အောင်အားပါနေခဲ့သည်။

မြတ်သောထိပ်ထားလေးသည် မှက်နှာလေးမြင်တာနဲ့ ချစ်ခင်ချင်အောင် ဖြူစင်သည်။

အသံလေးကြားလိုက်တာနင့် သူမလေးသဘောအတိုင်း ခေါင်းညိတ်ချင်သည်။ ရယ်လိုက်ပြီဆို မှက်ခွံလေးတွေ မို့တက်လာသလိုရှိကာ ကလေး

ဆန်ပုံလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။

အားလုံးပြည့်စုံစွာ ရှိနေပြီးတာတောင်မှ ဘာမှမရှိသေးဘူးထင်နေသော သူမမှာ......။

*

အခန်း(၂)

မွေးနေ့ကိတ်မုန့်သေးသေးလေးပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်သေးသေးလေးေ တွထွန်းပြီး မွေးနေ့ဆု တောင်းသီချင်းလေးတွေ ဆို၊ လက်ခုပ်တီး၊ အားလုံး က တဟားဟား တဝါးဝါးနှင့် ပျော်စရာကြီးဖြစ် ၁နေ၏။

မီးမှုတ်လိုက်တော့
မီးခိုးဖြူဖြူတွေကထွက်လာသည့်ညှော်နံ့တွေကိုလည်း ဘယ်သူကမှနံတယ် ဆိုပြီး နှာခေါင်းရှုံ့တာမမြင်..။

ချိုချိုအတွက်မွေးနေ့လက်ဆောင်ဘူးလေးကိုင်ရင်း ထိပ်ထားအားလုံးကို လိုက်ငေးနေမိသည်။

"ဘိုးဘိုးပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကလည်း စိပ်ပုတီး ပိစိလေး"

"ပိစိလေးမှ မြေးမက စိပ်ချင်မှာပေါ့၊ အရှည်ကြီးဆို ဖွင်းလှပါတယ်ဆိုပြီး ပစ်ထားမှာကိုး"

"ဘွားဘွားကလည်း ရွှေစက်တော်ဘတံဆိပ်ပါတဲ့ ယောဂီတဘက်လေး... ."

"အမလေး..... အဲဒါမှာ ငါ့မြေး ဘုရားသွားကျောင်းတက် လှလှပပလေး အဆင်ပြေမှာ၊ မန်းရွှေစက်တော်ဘတံဆိပ်နဲ့ ၂၄ ပစ္စည်း ပဋ္ဌာန်းစက်ဝိုင်းနဲ့ ဘ ယ်လောက်ကျက်သရေရှိလိုက်သလဲ၊ ငါ့မြေး ဘုရားမေ့ တရားမေ့ မဖြစ်ေ အာင်လို့......"

"ဟွန်း....... မကောင်းပါဘူး"

ချိုချိုက နှု   တ်ခမ်းစူနေကာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာခန့်ညားစွာထိုင်နေကြသည့်   အဘိုးအဘွားတွေက ချစ်စနိုးပြုံးရယ်လျှက်......

"ကဲပါ.... ငါတို့ကို ကိတ်မုန့်ကျွေးပါဦး မိချိုရာ.... အလုပ်မသွားခင်အဲဒါလေး မျှော်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ပြေးထိုင်ရမယ်၊ ဒီနေ့မုန့်ဖိုးသက်သာအောင်လို့"

"အံမာ.... ကိုကြီးက လက်ဆောင်မပေးဘဲနဲ့ စားချင်လို့လား"

"လောလောဆယ် ငွေ ကြွေးမှတ်ထားလေ.... ကိုကြီးက လခထုတ်မှပိုက်ဆံရမှာဥစ္စာ"

"မမေ့နဲ့နော်"

"မမေ့ပါဘူး.... ကိုကြီး ငါ့ညီမအတွက် ကြည့်ထားပြီးသား"

"ဟု တ်လား..... ပြောကြည့်.... ဘာလေးလဲ"

"ကီးချိန်းလေးလေ.....   တအားလှတယ်၊   နင်က ကီးချိန်းတွေဝယ်ပြီးသိမ်းတတ်တာ ကိုကြီး သိတာပေါ့၊ အဲဒါလေးတွေ သိပ်လည်းမများဘူး၊ တစ်ခုမှသုံးရာတည်း"

"သွား........ ကိုကြီးကို မကျွေးတော့ဘူး"

အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြတော့ ထိပ်ထားလည်း ရယ်မိသည်။

"ကဲပါ   သမီးရယ်......   ညည်းအကိုက   စနေတာကို၊ ကိတ်မုန့်မြန်မြန်ကျွေးလိုက် မြန်မြန်မစားရ ရင်သွားမှာမဟု တ်ဘူး"

"ဒီကောင်ကိုက မကြီးမငယ်နဲ့........"

အဖေနဲ့အမေက ဝင်ပြောမှချိုချိုမျက်နှာကို မျှောသည်။

"သမီးသူငယ်ချင်းတောင်မှ အကောင်းစားဝယ်လာတာ" ဟု အတွန့်တက်ပြီးမှ ကိတ်မုန့်လေး ကို တုန်တုန်ချိုချိုလှီးကျွေး၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း သွားအဖြီးသားနှင့် ပါးစပ်တစ်လုံးပြည့်အောင် ဟ ပေးထားသည်။

ပြီးတော့မှ ထမင်းချိုင့်နဲ့ အိတ်တစ်ဖက်ဆွဲထရပ်ကာ ထိပ်ထားထိုင်နေတာကို လှည့်ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

"တွေ့လား...... ညည်းသူငယ်ချင်း ကိုကြီးကို ကြေးနိုင်းနေပြီ၊ နောက်ဆိုသူ့ကို ကီးချိန်းလောက်ပဲပေး...... သိလား၊ ကိုကြီးကို စာနာသောအားဖြင့်...." ပြောပြီး ထိပ်ထားခေါင်းလေးကို ပုတ်သွားသေးသည်။

ချိုချိုနဲ့ သူ့အစ်ကိုက အသက်ကိုးနှစ်တောင်ကွာသည်။ တစ်အိမ်လုံး အသားမည်းကြပြီး ချိုချိုက ဖြူဖြူလေးဖြစ်သည့်အပြင်အငယ်ဆုံးမို့ ဝိုင်းအုံချစ်နေကြတာဖြစ်မည်။

ထိပ်ထားက မိသားစု နွေးထွေးနေတာလေးကို အထင်ကြီးလေးစားစွာငေးနေရင်း ချိုချိုက ဆွဲခေါ်မှ ရှေ့ကိုတိုးသွားဖြစ်သည်။

"လာ..... နင့်ကိုငါက အလယ်သားလေးခွဲကျွေးမယ်"

"ချိုချို.... ငါ့ဘူးထဲမှာ ကီးချိန်းလေးပဲနော်"

"အံမယ်..... ဘာမှပါစရာမလိုပါဘူး၊ ကိုကြီးကို အမြင်ကတ်လို့တမင်ပြောတာ......"

"ဟု တ်လို့လား......"

"ဟု တ်တယ် သမီးရေ...... မိချိုက သမီးကိုတော့ အသေခင်တာ...၊ အိမ်မှာလည်း သမီး အကြောင်းချည်းပဲပြောနေတာ၊ ထမင်းတောင်ဖြောင့်ေ

အောင်မစားဘူး၊ သူ့အစ်ကိုကလည်း ညီမကို စတာလွန်တော့ တွေ့လိုက်ရင် အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“ထိပ်ထားက တမင်နောက်တာပါ အန်တီ ..... သိပါတယ်၊ ချိုချိုကိုရော အန်တီတို့အားလုံး ကိုပါ ထိပ်ထားခင်တယ်၊ နွေးထွေးတဲ့ မိသားစုလေးကို ထိုင်ကြည့်နေရတာ စိတ်လည်းချမ်းသာတယ်”

“ဩော်..... သမီးလေးက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်...... မာမီကတော့ ဆုံးသွားပြီ”

“ဒက်ဒီရှိသေးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲပါ အမေရယ်..... ဒီနေ့သမီးက ထိပ်ထားကို စာအုပ်တန်းတွေရှိသမျှ လိုက်ပြပေးမလို့ ချိန်းထားတာ”

ချိုချိုက စကားဖြတ်ပြီး ကိတ်မုန့်ကို တကယ်ခွဲကျွေးသည်။

“ကိတ်မုန့်က နင့်အတွက်တော့ ခံတွင်းတွေ့မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ကောင်းပါတယ် .... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်က အကောင်းစားတွေပဲ စားသောက်လာခဲ့ရတဲ့ လူလေ”

“အစားကောင်းဆိုတာ ပါးစပ်ကပဲဆုံးဖြတ်တာတဲ့ ..... ဒက်ဒီကပြော တယ်၊ ငါ စင်ကာပူ ရောက်ခါစ က အစားအသောက်တွေမကြိုက်လို့လေ၊ နောက်တော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် စားလို့ရသွားတာပဲ၊ အားလုံးက သူ့အချိုးအဆနဲ့ စီမံထားတဲ့ အတိုင်း ကောင်းနေတာပဲဟာ”

ထိပ်ထားက အစားစားရင်း စကားပြောတာလေးလည်း ေ သသေသ ပ်သပ်ရှိသည်။ တစ်အိမ်လုံး ကလည်း သူမကို ခင်သွားကြတာပင်...။

"မြေးရေ ..... နောက်လည်း မကြာမကြာလာနော်.... ဘိုးဘိုးတို့က ဒီငြေ မးပေါက်စမကိုပဲ ချစ်နေရတာ၊ နှစ်ယောက်ချစ်ရတော့ ပိုပြီး စိုပြေတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ..... ဘိုးဘိုး"

ထိပ်ထားက ဧ ခါင်းလေးညိတ်က လက်ဆောင်ဘူးလေးကို နှိုးနှိုးလ က်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ နှိုးနှိုးက သေချာကိုင်ကြည့်ပြီးမှ.....

"ခု ဖွင့်ရမလား"

"ဖွင့်လေ...."

ဖွင့်လိုက်တော့ ဘူးအရွယ်လေးအတိုင်းအထဲမှာ ဖိုင်ဘာသေတ္တာလေး က သုံးလက်အရှည် လောက်ရှိကာ ခလုတ်လေးတွေလည်းပါ၏။

"ဘာလေးလဲဟင်......"

"နာရီလေ"

"နာရီ...."

"ဟုတ်တယ်"

ထိပ်ထားလေးက သေတ္တာပုံးလေးရဲ့အပေါ်ဖုံးပုံစံ အကြည်ပြားလေးကို လန့်ချလိုက်ပြီးခလုတ် လေး တစ်ခုနှိပ်လိုက်တော့ သေတ္တာကိုယ်ထည်မှာ နာရီပုံစက်ဝိုင်းလေးတွေ လင်းခနဲဖြစ်လာ၏။

အားလုံး အချိန်ကိုက် သွားလာနေကြတာ ဖြစ်၏။

"ဒါ..... အရုပ်လေးကရော....."

"နှိုးစက်လေ...... ဒီမှာ နာရီချိန်ပြီး သတ်မှတ်တဲ့ အချိန်ရောက်ရင် သူ နှိုးလိမ့်မယ်"

ခလုတ်လေးကို ဖွင့်ပိတ်ပြသည်နှင့် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေသည့် လူရွှင်တော်ရုပ်လေးက ငေါက်ခနဲထရပ်ကာ ကြေးမောင်းလေးကိုတီး၍ အိပ်ရာထဖို့ အော်သတ်တော့သည်။

"Get up"

"Get up"

"ဟယ် ! .... ချစ်စရာလေး... အသံလေးက...."

"ဟာ.... ငါ့မြေးလက်ဆောင်က အဆန်းပဲကွ..."

နှိုနှိုက လက်ခုပ်လေးတီး၍ ထခုန်မတတ်ဖြစ်သွား၏။ မပိတ်မချင်းနှိုးနေသည့် ကလေးသံလေး က မောင်းသံညက်ညက်လေးနှင့်အသံညီကာ အိပ်ချင်နေလည်း ဘယ်လိုလူမှဆက်အိပ်နေလို့ရမည် မထင်။

"နှင်ကြိုက်လား..."

"ကြိုက်တာပေ့ါ ထိပ်ထားရယ်......၊ ဒါမျိုးလေး မြင်လည်းမမြင်ဘူးဖူး၊ ကြားလည်း မကြားဘူးဖူး၊ နှင် ဘယ်မှာဝယ်တာလဲဟင်"

"မဟုတ်ပါဘူး...... ဒါက ငါ့မွေးနေ့ အမေရိကားမှာ လုပ်တုန်းကဒက်ဒီမိတ်ဆွေ တစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးတာ၊ ကစားစရာတွေလုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကပထမဆုံးထွင်တဲ့ ဒီဇိုင်းသစ်တဲ့ ၊ ငါ့ကို ပေးတော့ သူ့လက်ထဲမှာပဲ ဆယ့်သုံးနှစ်ကြာနေပြီ"

"ဟယ်..."

"အရမ်းကောင်းတာ...၊ ချာဂျင်သွားတာ တစ်ချက်ပဲဂရုစိုက်၊ ရေစိုပြုတ်ကျ ဘာမှမဖြစ်ဘူး"

"အမလေး ပစ္စည်းကလပ်ကလည်း တကယ့်နိုင်ငံခြားပစ္စည်းစစ်စစ်ပဲ၊

ကစားစရာတောင်မှနော်"

ချိုချိုက လက်တောင်ဘူးလေးကိုသေချာပြန်ပိတ်ပြီး နမ်းလိုက်သေးသည်။ နှစ်ယောက် အတူ တူ အပြင်ထွက်လာတဲ့ အထိ ချိုချိုပျော်နေတာမပြီးနိုင်။

"ငါ နင့်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ သိလား....၊ မုန့်ထပ်ဝယ်ကျွေးဦးမယ်"

"ငါမှ မစားချင်တော့တာ.....တော်ပါပြီ၊ စာအုပ်ဆိုင်တွေ သွားမယ်ဆို... "

"နင့်မှာ ကားပါလားသလား"

ချိုချိုက ဟိုရှာဒီရှာကြည့်ရင်းမေးသည်။

"နင်ပဲ မယူခဲ့နဲ့၊ နှစ်ယောက်တည်းလျှောက်သွားမယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်.... ဒါပေမယ့် နင့်ကယ်ကြီးက လွှတ်မယ်မထင်လို့"

"ငါ့ကို ဘယ်သွားသွား........ ဘာလုပ်လုပ် ဒက်ဒီကအစ မပိတ်ပင်ဘူး၊ စိတ်မချလို့ တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့်တာမျိုးလည်း မလုပ်ဘူး၊ မသိအောင် ဘာမှမလုပ်ဖို့ပဲ ပြောတယ်၊ သွားမယ်ဆို သွားမယ့်နေရာပြောရုံပဲ၊ ဒီရောက်မှ ငါ နည်းနည်းစိမ်းနေမှန်းသိလို့ ကယ်ကြီး လိုက်နေ ပေးတာ"

"လာ ဟိုမှာ ကားမှတ်တိုင်က....."

ချိုချိုက အခြားဘက်ကိုခြေဦးလှည့်နေသည့် ထိပ်ထားလက်လေးကိုဆွဲလိုက်ပြီး ကားမှတ် တိုင်ဘက် လျှောက်ခဲ့ရင်း....

"အံ့သြစရာဘဲနော်....၊ အေးလေ.... နင့်ကိုယုံကြည်တာကဖြစ်မှာပေ့ါ၊ အိမ်မှာဆို ဘွားဘွားက အဆိုးဆုံးပဲ၊ ထိုင်ရာကနေ ထလိုက်တာနဲ့ ဒါကဘာ

ယ်လဲ လို့မေးပြီး ပြတင်းပေါက်နား ခဏရပ်ငေးကြည့် ပါလား ဘာကြည့်နေတာလဲ ၊ ဘယ်သူရှိလို့လဲ ဆိုပြီးအနားကို ဖျက်ခနဲရောက်လာရော၊ အခြားနေရာမှာသာ ထိုင်မလွယ် ထမလွယ်နဲ့ အသက်ကြီးလာတာကို တညည်းညည်း၊ အဲဒါဆိုမြန်ပြီးသားပဲ”

မဲ့ရွဲ့ပြောနေတာတွေကို ထိပ်ထားက မှုက်မှန်လေးပင့်ရင်းရယ်သည်။

“ငါလည်း ခုချိန်ထိ ရည်းစားမပြောနဲ့ ဇီးပြားတောင်မစားဖူးပါဘူးဟယ်၊ အဲဒါကိုပဲ မယုံတာ”

“မယုံတာ မဟု တ်ပါဘူးလို့၊ ချစ်လို့ဖြစ်.........”

ထိပ်ထားက စကားပြောရင်းဘာကို သတိရသွားမှန်းမသိဘဲ ရပ်သွားကာ...

“ဇီးပြားတောင် မစားဖူးဘူးဆိုတာ တကယ်လား”

“ဟမ် !....”

“ရည်းစားထားဖို့က ဇီးပြားစားဖူးမှဖြစ်တာလားဟင်..... ဒီမှာ အဲဒီလိုလား.....”

“ထိပ်ထားရယ် ငါတော့ဘသေချင်တယ်.......”

ပြောတာက စိတ်ညစ်သွားသည့်အသံနှင့်ဖြစ်ကာ ရှုံ့မှုံ့က ပိုက်ကလေးနိပ်ပြီးရယ်၏။

“ကဲ ဖြေစမ်းပါ၊ သူများမေးရင် ရယ်ဖို့ပဲ”

“ဟဲ့ နင်က ရယ်စရာကြီးလာမေးတာကိုး...... နေပါဦး ထိပ်ထားရယ်...
.... နင် မြန်မာစစ်စစ် ရော ဟု တ်ရဲ့လား........... နိုင်ငံခြားကို ဘယ်အရွယ်ထဲက ရောက်သွားတာမိုလို့လဲ”

"ငါ နှစ်နှစ်သမီးကတည်းက စရောက်ဖူးတာ"

"ဟင်!...."

ခိုနိုအရယ်ရပ်သွားသည်။

"တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး ဒီမှာပထမတန်းအောင်တာနဲ့ ဟိုမှာပဲနေဖြစ်တော့တာ၊ မာမီမဆုံးခင်က တော့ ခဏခဏပြန်လာရပါတယ်၊ မာမီဆုံးသွားတော့ မရောက်တော့တာကြာပြီ"

"ဒါဆိုလည်း ငါမပြောတော့ပါဘူး၊ အရှုံးပေးပါပြီ မယ်မသိရယ်.."

"နင်ကလည်း ငါ့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောပြပါ"

"ဟု တ်ပါပြီ.... အားလုံးအရှည်ကြီးထားမယ်၊ ကဲ..... နေပူတယ်...... ဒီဘက်တိုး"

မှတ်တိုင်မှာ အမိုးရိပ်အောက်ကို ဆွဲခေါ်တော့ထိပ်ထားကတစ်နေရာကိုငေးရင်း ပါလာကာ.....

"ဟိုမှာ အချောင်းတွေထောင်နေတာ ဘာသည်လဲဟင် စားစရာဆိုရင်တော့စားကြည့်ရအောင်"

ကြည့်လိုက်တော့ အချဉ်ပေါင်းမဆလာသည်...... ခိုနိုက လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး

"ချဉ်တော့ချဉ်တယ်.............. ဒါက ဝှေးသီးပေါင်း..... ဒါက မရန်း... ဒါက သရက်ထင်တယ်၊ နင်ဘာစားမလဲ"

"အကုန်စားကြည့်မယ်လေ..... နည်းနည်းစီ"

"ဟာ............ တစ်ခုလုံးယူရတာလေ........ နည်းနည်းစီမရဘူး၊ အမျိုးစုံဆို တပုံကြီးဖြစ်နေမှာ ပေါ့"

"ဈေးကြီးလို့လားဟင်"

"ခက်တော့တာပဲ ထိပ်ထားရယ်... နင်စားနိုင်မှာ မဟု တ်လို့ပြောတာ၊ ကဲ တစ်ခုစီပေး ဦးလေး"

မုန့်ဖိုးရှင်းတော့လည်း ထိပ်ထားကပိုက်ဆံသိပ်မကိုင်တတ်ပေ။ ချိုချိုလ က်ထဲကို ပိုက်ဆံအိတ် လေး ထည့်ပေးပြီးရှင်းခိုင်းသည်။

ထိုစဉ် သူတို့ရှေ့ကို လူရိပ်တစ်ရိပ် ဘွားခနဲကျလာသလိုကြီးရောက်လာ ကာ

"နော............ နော ကိုနည်း.....နည်း ....ကျွေး"

"ဟယ် !....."

"အံမာ.... လုတယ် ကြည့်စမ်း"

ထိပ်ထားမစားရသေးသည့်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲလုရ၏။ ပြီးတော့ ထွက်းပြေးသွားတာလည်း မဟု တ်ဘဲ အချဉ်ပေါင်းတွေကို အိတ်ဖွင့်ပြီး ပြုံ ပဲငုံ့ကြည့်သည်။

ဒေါသထွက်ကာ ချိုချိုပြန်ဆွဲလုမလို့ရှေ့တိုးလိုက်ပေမယ့် ငုံ့ကြည့်နေသည့် ပါးစပ်ထဲက သွားရည်တွေ အချဉ်ပေါင်းအိတ်ထဲ အတန်း လိုက်ကျသွားတာကို မြင်လိုက်ပြီး....

"ကုန်ပါပြီ" ဟု တမ်းတမ်းတတ ေ ရရွတ်ပြီးတက်ခေါက်သည်။ ကောင်လေးက အသက် ဆယ့်လေးငါးနှစ်လောက်ရှိနိုင် လျက် မုန့်အိတ်ကို င်သည့်လက်ကမငြိမ်သလို မေးဖျားက ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ရွဲ့ခါသွားတတ် ၏။

ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်ပါးတစ်ခြမ်းလုံးမှာ ဖုထစ်ချိုင့်ခွက်ရာတွေနှင့် အကျ

ည်းတန်ရုပ်ဆိုးလွန်း၏။

"အဲတာ ဒီလိုလုပ်တိုင်းရနေလို့ လုပ်တာ၊ ခဲနဲ့ကို ကောက်ထုမယ်"

"နှိုနှို.... နှို မလုပ်ပါနဲ့.... သူတကယ်စားချင်လို့ဖြစ်မှာပါ"

နှိုနှို ခဲလိုက်ရှာတော့ ထိပ်ထားကအတင်းပြန်ဆွဲထားသည်။ ကောင်လေးက သူ့ကို ရိုက်နက် မယ်ဆိုတာလည်း သိပုံမပေါ်ပဲ ထိပ်ထားတို့ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာကို သေချာပြန်ကြည့်နေသေးသည်။

အနားမှာရှိသည့် လူတစ်ချို့ကပါ လှမ်းကြည့်နေကြကာ......

"တောင်းစားတဲ့ အမျိုး မဟု တ်လောက်ပါဘူး၊ ဝတ်စားထားတာ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ပဲ"

အားလုံးဝိုင်းကြည့်နေကြတုန်း....

"ဟိုမှာ ဟိုမှာ မြန်မြန်ဆွဲတင်စမ်း"

မာစီးဒီးအဖြူရောင်လေးထိုးရပ်သွားကာ ကားပေါ်ကနေ ဒရိုင်ဘာနှင့် လူငယ်တစ်ယောက် အပြေးအလွှားဆင်းလာကြ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက ကားထဲကနေ ရှုံ့မဲ့ကြည့်ရင်း

"အံမယ်..... ရုန်းနေတယ်...... ဆွဲချုပ်လိုက်"

"လိုက်ဘူး..... လွှတ်...... လိုက်ဘူ...... ကွာ.."

သားသတ်ရုံပို့မယ့် ဝက်တစ်ကောင်လို မြင်မကောင်းအောင်ဆွဲချုပ်ပွေ့နှီ၍ ကားပေါ်တင်ကြ၏။ အော်တဲ့ သူကလည်း အသံပြာအောင်အော်၏။

"ဘာတွေလည်း .... ချစမ်း၊ .. ချ............. ခုချ"

"နော် စားဖို့......... ပေးဘူး..."

"ရှိမ်း...."

ရှန်းရှင်ဆန်ခတ်အားလုံးက ကားတံခါးပိတ်သံနောက်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

"ဒီလိုကျတော့လည်း သနား....ဟင်.."

သနားပါတယ်လို့ ဆုံအောင်မပြောဖြစ်လိုက်ဘဲ မျက်ရည်ရောင်တွေလက်နေသည့် ထိပ်ထားရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေကြောင့် ချိုချိုဒုံ့သြသွား၏။

သူမမျက်လုံးတွေအတိုင်းလိုက်ကြည့်တော့ အချဉ်ပေါင်းတွေပြန့်ကျဲကျာန်ရစ်သည့် ကားလမ်း နံဘေး ပလက်ဖောင်အစပ်..၊

"ထိပ်ထားရယ်....... နင်ကလည်း..."

"ငါ တစ်ခါမှဒီလိုဝမ်းမနည်းဖူးဘူးဟာ........ အရမ်းသနားတာပဲ၊ သူ့ခမျာ ဘာမှမပါတဲ့ အိတ်ခွံကို အတင်းဆွဲဆုပ်ပြီး ပါသွားရှာတာ" ပြောနေပြီး မျက်တောင်တွေ တဖျက်ဖျက်ခတ်၏။ သူမ မျက်ရည်ကျတော့မည်။

"ကဲပါဟာ .... ဒီလိုပဲ ဘဝတွေအမျိုးမျိုးရှိကြတာပဲ"

"သူ့အမေပါရဲ့သားနဲ့ သူ့သားလေးကို မသနားဘူးနော်"

"သူ့ကို အရက်ခွဲရလားဆိုပြီး ဒေါကန်နေတာ မတွေ့လိုက်ဘူးလား၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာရက်နဲ့ သားသမီးကိုပစ်ထားပြီးတော့"

ချိုချိုက ကြားထဲကစိတ်တိုနေသည်။ ထိပ်ထားက ချိုချိုလက်ကလေးကိုကိုင်၍ .....

"နင်တို့အိမ်ကျတော့လည်း မိဘနှစ်ပါးရော အဘိုးအဘွားရော အရမ်းကြင်နာတာပဲနော်"

"အေးလေ.... ငါကသာ ချုပ်ချယ်တယ်လို့ထင်နေတာ အေးကလူတွေဆို ငါ့ကိုအိမ်က အရမ်းချစ်ကြတာပဲလို့ ပြောပြီးအားကျနေ ကတာ၊ ငါလည်း ဒါမျိုးတွေမြင်ရမှ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကံကောင်းမှန်း သိတော့ တယ်"

ပြောပြီးမှ ထိပ်ထားကငေးနေသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကာ...

"ထိပ်ထား..... နင့်မှာ မိသားစုနည်းနေလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာ လားဟင်"

"မဟုတ်ပါဘူး"

ထိပ်ထားမှာ အဲဒီလို တစ်ခုခုကိုငတ်မွတ်စွာတောင့်တနေတတ်တဲ့ ပူဆွေး လောင်စိတ်တော့နည်းခဲ့ တာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သိသည်။

"ငါ့မာမီ အစောကြီးကတည်းက ဆုံးသွားပေမယ့် အားမငယ်တတ်အောင် ဒက်ဒီက သင်ပေး ထားတယ်"

ထိပ်ထားဒက်ဒီ့မျက်နှာ ခန့်ချောကြီးကို သတိရလာမိသည်။ ဒက်ဒီဟာ အိမ်ထောင်ဆက်များပြီး ချမ်းသာသလောက် အပျော်အပါးဖက်သည်လို့ တချို့ကသတ်မှတ်ပေမယ့် ထိပ်ထားဘယ်တော့မှ ဒက်ဒီကို အဲဒီလိုမမြင်..။

ထိပ်ထားအပေါ်မှာ ဒက်ဒီချစ်တာကိုသိသည်။ ဘယ်လောက်ထိချစ်သ လဲဆိုတာ သူများထက် ပိုသိသည်။ သမီးအတွက်ဆို ဧ ထောင့်စေ့အောင်မြင်တတ်သည့် ဖခင်မျိုးဖြစ်သည်။

"ဒက်ဒီက စီးပွားရှာနေတာ သမီးဘဝပြည့်စုံမှုရရုံလေး မဟုတ်ဘူး၊ ချမ်းသာတဲ့ လူတွေချင်း ကိုယ့်ကိုမော်ကြည့်ရမယ်၊ စီးပွားရေးအမြင်ဆိုရင် ကိုယ့်ခြေလှမ်းကိုသူများက မျက်ခြေပြတ်မခံရဲတဲ့ အထိ အားလုံးဂရုစိုက် အလေးထားနေရလောက်အောင် တော်ရမယ်...... ထက်ရမယ်၊ ဒက်ဒီကြိုး

စား နေတာ အဲဒီလိုအောင်မြင်ဖို့....”

“စိတ်အမြဲတမ်း တက်ကြွလန်းဆန်းနေဖို့အတွက် ဒက်ဒီလိုချင်တဲ့ သာယာမှုမျိုးကို ဒက်ဒီရှာ တယ်၊ အဲဒါ သမီးလေးအတွက်ထားတဲ့ ဒက်ဒီရင်ထဲက နေရာကိုဖဲ့ပေးတာ မဟု တ်ဘူး..... သမီး နားလည်ပါ၊ မိခင်မေတ္တာင တ်မွတ်ခဲ့လို့ ဒက်ဒီက စီးပွားရေးကိုပဲလုံပမ်းပြီး ဂရုမစိုက်သလိုနေလို့ စသ[ဖင့်သော ကိုယ်ကျိုးမဖြစ်တဲ့ စိတ်ကူးတွေ သမီးခေါင်းထဲလုံးဝမထည့်ရဘူး၊ လူဆိုတာ မိခင်ဝမ်းထဲ က ဂျွတ်ပြီဆိုကတည်းက ကမ္ဘာပေါ်ကိုခြေစုံရပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြရတာ၊ မေတ္တာတရားတွေ ဥပေက္ခာတွေ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနေဖို့ မဟု တ်ဘူး၊ မိခင်မေတ္တာဆိုတာ ဘဝမှာ ကောင်းကောင်းရပ်တည်ဖို့ အတွက် နေပူမရောက်ခင် လိုအပ်တဲ့ အရိပ်တစ်ခုပဲ၊ အရိပ်အောက်မှာရပ်နေရင် ခရီးရောက်နိုင် မလား.......”

ထိပ်ထားကပဲ ဒက်ဒီ့ကိုချစ်ခင်ယုံကြည်နေခဲ့၍ လားမသိ....။ ဒက်ဒီ‌ေ ပြာသမျှ တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်း နားထဲရောက်သည်။ မှတ်ထားပြီးပြီဆို ဘယ်တော့မှမမေ့...။

ဒါကို သူများက ပယ်ဖျက်ဖို့ဘယ်လိုဒဿနတွေနဲ့ပဲ နှိုင်းယှဉ်လာလာ ဒက်ဒီပဲမှန်သည်။ ဒက်ဒီ ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ထိပ်ထားရှိနေခဲ့၏။ အဲဒါ ဒီနေ့ထိမဖျက်ယွင်းခဲ့ပေ...။

ထို့ကြောင့် ေ မတ္တာကိုသာမက ထိပ်ထားရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကိုတမ်းတငတ်မွတ်ရင်း ပူလောင်ခံစားနေရတာမျိုး ြဖစ်ခဲ့ဖူးတာသိပ်မရှိ....။

“ဒက်ဒီက သမီးကိုတော့ ဒက်ဒီလိုဖြစ်စေချင်တာမဟု တ်ဘူး၊ ဒက်ဒီဘာတွေလုပ်နေသလဲ ဆိုတာ သိထားရင်ရပြီ၊ လူငယ်ပီပီ အသိပညာ အတတ်ပညာတွေ ဘာမဆို သမီးတီးခေါက်မိရှိနေရ မယ်၊ ကိုယ့်ဝါသ

နာအပါဆုံးတစ်ခုမှာ သူမတူအောင် ထူးချွန်ရမယ်၊ အဲဒါ ဒက်ဒီအဖြစ်စေချင်ဆုံးပဲ၊ ရယူမှုတစ်ခုအတွက် ကြိုးစားပြီဆိုရင် ရောင့်ရဲနိုင်တဲ့ စိတ်ကိုပါ ထုတ်ပစ်လိုက်၊ တတ်ပြီးရင်း တတ်၊ တော်ပြီးရင်း တော်ရမယ်"

ဒက်ဒီ ဒီစကားတွေပြောတုန်းက ကယ်ကြီးနဲ့သမီး နေရမယ်၊ မလွမ်းတတ်ရဘူးဆိုသည့် အမိန့် ကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်သေးသည်။

ဒက်ဒီ့စကားတွေကိုပြောပြရင်း ထိပ်ထားပြုံးနေတာကို ခိုင်ခိုက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဘယ်လိုတွေ သဘောပေါက်နေသည်မသိ..။

"ကောင်းတာပေ့ါဟာ...တချို့ဆိုရင် မိဘကဘယ်လောက်ကောင်းအောင်နေနေ တစ်ချက်လေး အမှားအယွင်းဖြစ်လိုက်တာနဲ့ သားသမီးက အပြစ်ထောက်၊ စိတ်ဝမ်းကွဲ၊ မိဘကလည်း သားသမီး မလိမ္မာရင် သည်းမခံဘဲနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံဆိုပြီး ပစ်စလက်ခတ်ထားကြတာလေ၊ နင့်ကို ငါက အဲဒါတွေအထင်ကြီးတာ သိလား၊ နင့်အဖေဆိုရင် သားသမီးဖက်က ဝေဖန်အပြစ်ထောက်လို့ရသေး တယ်၊ နင်ကတော့ နားလည်တတ်တယ်၊ ချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ နင်တို့ သားအဖအတွက် အေးချမ်းတာ ပေ့ါ"

"ဒက်ဒီက ငါ့ကို ဘာမှဝေဖန်ဖို့မလိုအောင် ကောင်းတယ်၊ သူ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုဘာ တွေ ရှိပေမယ့် ဒက်ဒီရင်သွေးဆိုလို့ ငါပဲရှိတာ"

"ဟုတ်လား..... တစ်ယောက်မှာမှ ကလေးမရှိခဲ့ဘူးပေ့ါ"

"ဒက်ဒီက မယူတော့တာ"

ကြားရတာကတော့ သိပ်တော့နားဝင်မချိုပါ။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်မှာ အိမ်ထောင် ဘယ်နှစ်ဆက်လောက်ပြုနိုင်သည့် အခွင့်အရေးရှိသလဲမသိပေမယ့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု၊ မြန်မာ့နားထဲ မှာ ရိုးမြေကျဆိုသည့် စကားသည်သာ မင်္ဂလာအရှိဆုံး.....။

ထိပ်ထားရဲ့အဖေကတော့နိုင်ငံခြားမှာအနေကြာပြီး စွက်ဖက်ယဉ်ကျေးမှုတွေ လိုင်းဝင်သွားတာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိပ်ထားကသူ့အဖေကိုချစ်ခင်လေးစားခြင်းမပျက်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေတတ် တာတော့ ကောင်းပါသည်။ ကိုယ်သာဆိုရင်တော့ ……။

နှိုနှိုပြင့်သက်လေးရှိုက်မိသည်။ ထိပ်ထားနဲ့ သူမရဲ့မတူညီမှုတွေ စတင်လာပြီဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် ထိပ်ထားကို သူမခင်တွယ်မိသည်။ဒါတွေကြောင့်လည်း ယုတ်ရှော့ပျက်ပြားမှာ မဟု တ်….။

ဒီနေ့ အတွေ့အကြုံများ၏ အစမှာ စာအုပ်ဆိုင်တွေဆီ မရောက်ခင်မှာပဲ အတော်စုံလင်နေပါပြီ…၊ နှိုနှို ပေ့ါပါးစွာပြုံးလိုက်မိကာ……

“သွားမယ်…… ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ”

*

အခန်း(၃)

"ကိုကြီး စိတ်အေးအေးထားပါ၊ သမီးလေးကငယ်ပါသေးတယ်"

"အေးလို့မရဘူး ညီလေး..... ဒီသမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ငါ စိတ်ပူဖို့ကလည်း သူ့အတွက်ပဲ ရှိတာ၊ ဘာမဆို ကိုယ်လိုသလို ငါဖန်တီးနိုင်တယ်၊ သမီးအတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှကိုလည်း ငါဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ ပိုချင်လို့လည်းမရဘူး၊ လိုချင်လို့လည်း မရဘူး"

စခရင်မ်ပေါ်နေသည့် အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့မျက်နှာကို မြင်ရတာ ဦးမင်းမြတ်သွင် အံ့သြချင်နေမိ သည်။ မဟာနဖူးထောင့်ကျယ်နှင့် ထူပြည့်နီမြန်းသော နှု တ်ခမ်းဖူးသည် သူ့ဘေး ဦးမြတ်ထွတ်ခေါင်၏ ထူး(ခြား)ခားစွာကြည်စင်ခန့်ညားနေတတ်သော ဥပမိရုပ်ဖြစ်၏။

ပြောလိုက်သမျှမှာ သြဇာဂုဏ်မြောက်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ နေတတ်တာမျိုးလည်း မရှိခဲ့...။

ခု မြင်နေတာက ညဝတ်အကျႌ အနီရဲပွပွကြီးနှင့် ကိုကြီးမျက်နှာမှာ မျက်ခုံးထူထူတွေ တွန့်ကုတ် နေလျက် မျက်ဝန်းတွေက ဆွေးရိပ်သမ်းနေသလိုလို.....။

တစ်စုံတစ်ရာအပေါ်မှာ အလေးအနက်တွေးတောနေရပုံလည်း ဖြစ်လျက်.....

"ငါ့သမီးအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ဖြစ်သင့်ဆုံး ယောကျ်ားဟာ သူတစ်ေ

ယာက်ပဲရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဝိုသမက်ဖြစ်လာအောင် ငါဖန်တီးလို့မရဘူး"

"မြန်မာလူမျိုးချင်းပဲ လက်ထပ်ပေးချင်လို့ ကမ်းလှမ်းတာမှန်းကိုရာဇလည်း သိနေတာပဲကိုကြီး သူက သူ့သားကို လူမျိုးခြားနဲ့ရည်ရွယ်နေလို့လား......"

"ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ...... လူကြီးချင်းက အရင်ကတည်းက ပွင့်လင်းပြီးသား၊ အရင်ကတည်းကိုက လက်မခံခဲ့တာ ကိုသု"

ကိုသုကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ သမီးအတွက်ရည်ရွယ်နေတာလဲလို့ မေးချင်လာမိသည်။ ဒီကောင်က နိုင်ငံတကာပတ်ပြီး ကမ္ဘာကျော်နေပေမယ့် စီးပွားရေးပညာရှင်လည်းမဟုတ်.....။

အားကစားဘက်မှာ ထူးချွန်သည်၊ ကိုယ်တိုင်ပြိုင်ပွဲဝင်ကာ ဆုတံဆိပ်တွေ သိမ်းမနိုင်အောင် စုဆောင်းရခြင်းကို ဝါသနာထုံတဲ့ သူ......။

ပြိုင်ပွဲသံကြားပြီဆို ဘယ်နိုင်ငံဖြစ်ဖြစ် လိုက်တတ်တာ ကမ္ဘာပဲပတ်ရပတ်ရ ဘာကိုမှလည်း ဂရုမစိုက်.....။

"ဂျွန်တော်ာတစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်ကိုကြီး"

စိတ်ထဲမှာရှိတာကို ပြောပြချင်တာမို့ အတွေးဝင်လာတဲ့ အတိုင်း......

"ကလေးအတွက် မပင်ပန်းရအောင် ကိုကြီးငဲ့ပြီး ကိုကြီးလိုစီးပွားရေးနယ်ပယ်ထဲကို မသွင်းဘဲ ထားခဲ့တယ်"

"အင်းလေ.... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကိုသုကိုလည်း သူ့အဖေက ဒီအတိုင်းပဲ မွေးမြူခဲ့တာ"

"ဒီတော့ မင်းက ကိုသုကို ဘာအားကိုးလောက်စရာရှိလို့လဲလို့ မြင်လို

က်တာလား"

"ဒီလိုလည်း မဟု တ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နှ စ်ယောက်ပေါင်းပြီး ကိုယ်ထ င်ရာ ကိုယ်လုပ်နေကြရင်.."

"အဲဒီလို လုပ်နေပြီး ထိုင်စားသွားလည်း နှစ်ဖက်မိဘရဲ့စီးပွားရေးအမွေ ပစ္စည်းတွေနဲ့ သူတို့တင် မကဘူး မြေးမြစ်တီတွတ်တွေထိ အေးဆေးနေလို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတူမကို မခိုင်းဘဲထားတာပဲ ရှိတာ၊ အခု ငါ့ရဲ့စီးပွားရေးအားလုံးကို သူမသိတာ ရှိလား....၊ မကိုင်တွယ်နိုင်ဘူးလို့ရော မင်းထင်လား"

"သမီးကတော့ ထူးခြားတဲ့ ကလေးပဲ ကိုကြီးသိပ်တော်တဲ့ ပါရမီရှင်လေးပါ"

ကိုယ့်ဘက်ဂျာတော့ အမှန်းတင်ပါလားဆိုသည့် ချစ်စနိုးအကြည့်တွေနှင့် စခရင်မ်ပေါ်မှာ ဦးမြတ်ထွတ်ခေါင် မျက်နှာကြီးပြုံးသွား၏။ ပြီးမှ.....

"ကိုသုကို အဲဒီလိုကလေး ဖြစ်မယ်လို့တော့ မထင်ဘူးလား"

"ကိုကြီးက ထင်နေတယ်ဆိုရင်ရော ထင်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ပဲ ကြည့်နေမိတာမျိုး ဖြစ်မနေနိုင်ဘူး လား၊ ကျွန်တော်က ကိုကြီးအထင်ကြီးလွန်းနေမိမှာ စိုးတာပါ၊ ပြီးတော့ သမီးလေးက ေ တ်ာပေမယ့် မထက်ဘူး၊ သဘောထားနူးညံ့တယ်၊ သနားလွယ်တယ်၊ စဉ်းစားတတ်တယ်၊ ကိုသု ဆိုတဲ့ ကောင်က မာကျောတဲ့ ပုံရှိမယ်ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ နာမည်ကျော် အားကစားသမား၊ ေ တာက်ပလွန်းတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုရဲ့ဘေးမှာ သိပ်မတောက်ပတဲ့ အရာက မှေးမှိန်သွားတတ်တယ်၊ သူတကယ် အရည်အချင်းကောင်းတွေ ပြည့်နှက်နေရင်တောင် သမီးကို စိတ်ချမ်းသာမှုပေးမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ရင် ကိုကြီး ဘာတွေမှမက်မောမနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကလေးအတွက် ဂုဏ်တွေ၊ ကျော်ကြားမှုတွေ ဒီလောက်လည်း အလျှင်စလိုကြီး မလိုအပ်ေ

သးပါဘူး"

"လိုအပ်မယ့်အရာကို လိုအပ်လာမှရှာရင် ပိုခက်ခဲတယ် ညီလေး၊ ဒါကို ကြိုပြီးတွက်မိနိုင်မှ လည်း လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်မှာ၊ သမီးလေးအတွက် ကြင်နာနိုင်မယ့်လူ လိုအပ်နေသလို အဲဒီလူ ဟာ ငါတို့သမီးထက် အစစအ ရာရာသာလွန်မြင့်မားနေရမယ်၊ အဲဒါ ငါ့သမီးအတွက် ငါ့ရဲ့အပြင်းပြဆုံး ရ ည်မှန်းချက်ပဲ"

"အဲဒီလူက ကိုသုတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နိုင်မှာလား"

"မှန်တယ်.... သူ သမီးထက်အသက်ပိုကြီးပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ေ ယာက် သဘောကျ န စ်သက်နိုင်မယ့် ရုပ်ရည်လက္ခဏာရှိတယ်၊ တစ်ဘဝလုံးအတွက် ယုံကြည်အားကိုးထိုက်တဲ့ လူ......"

"ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့ ေ ယာကျ်ားတစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုကြီးထည့်တွက်ရဲ့ လား...."

"ငါလည်း အတူတူပဲလေ..... ဒါပေမယ့်........."

ဦးမြတ်ထွတ်ခေါင်မျက်နှာက ရှက်ရွံ့သလိုလို မလုံလဲသလိုလိုနှင့် ပြုံးတုံ့ တုံ့ခပ်လွှဲလွှဲ ဖြစ်သွားကာ....

"ငါနဲ့လုံးဝမတူတဲ့ အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့သမီးအတွက် သူ့ကို ရွေးချယ်ဖို့ မျှော်မှန်းခဲ့တာ"

ဦးမင်းမြတ်သွင် သဘောပေါက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုသုကိုရွေးချ ယ်ဖို့ စဉ်းစားစေလိုခြင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ဆွေးနွေးခန်းကို တစ်ခန်းရပ်လိုက်မိကာ....

"အခု ကိုကြီး ဘာကိုစိတ်ပူနေတာလဲ...၊ ကိုသုနဲ့ ကိုကြီး ပြောဆိုမိခဲ့ တာ ရှိလို့လား"

"သူ မင်္ဂလာဆီကိုက ပြန်ရောက်လာတုန်း ငါ့ဆီဝင်တွေ့တယ်၊ ကိုရာဇ က လည်း အနည်းအကျဉ်း ပြောပြထားပုံပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ငါ အဲဒီကိစ္စ ဘာမှမပါဘဲ သူ့ဝါသနာအကြောင်းတွေပဲပြောဖြစ် သွားတာ၊ အဲဒါကြောင့် သူလည်း သမီးလိုလူပဲဆိုတာ ငါရိပ်မိတာပေါ့၊ ဝါသနာပါရာကို လုပ်နေပေ မယ့် ကိုရာဇကလည်း သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားကို ဒီတိုင်းလွှတ်လ ပ်သလို နေခွင့်ပြုခဲ့တာ မဟု တ်ဘူး၊ သားအဖနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဆက်နွ ယ်မှုတွေရှိတယ်၊ နားလည်မှု၊ ယုံကြည်မှုတွေပေါ့"

"ပြောပါဦး.... သူနဲ့လည်း ကိုကြီးပြောဆိုကြည့်ပြီးပြီ၊ ဒီအကြောင်းလည်း မပါဘူးဆိုတော့..."

"သူ့အဖေဆီက ဒီနေ့ပဲ ငါ့ကိုအကြောင်းပြန်တယ်၊ သူ့သားက လက်မခံ ဘူး"

"ဘာ ! ...."

အစ်ကိုကြီးဆိုတာကို မေ့ကာ ဒေါသက ဆောင့်ခုန်ထွက်၏။ အူလို က်သည်းလိုက် ပြောချင် လာတာဂျာတော့ စခရင်မ်ပေါ်က မျက်နှာကို ကြည့်ပြောရတာ အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ထိုင်မလို ထမလိုနှင့် လူရောခုံပါ ရွေ့ထပ်တိုးမိသည်။

"နိုင်ငံခြားမှာနေတာဖြစ်ဖြစ်....... တခြားကမ္ဘာမှာနေတာဖြစ်ဖြစ် ကို ယ်ကသမီးရှင်နော်ကိုကြီး ၊ ကိုယ့်ကလေးကလည်း ဒီလိုအငြင်းခံရမယ့် မိန်းကလေးမျိုးလား၊ နေပါဦး...... သူက အိမ်ထောင်မပြုချင်တာလား၊ ကလေ လးကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းတာလား"

"သမီးကို......"

"ဟာဗျာ......... ခံရခက်လိုက်တာ"

ဦးမင်းမြတ်သွင် ဒေါပွနေသလောက် ဦးမြတ်ထွတ်ခေါင်က အေးဆေးေနလျှက်....

"ခံရမခက်ဘူး....... ငါကစိတ်မကောင်းတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကြိုးစားဦးမှာပဲ ညီလေး"

"ဟာ ! ကိုကြီးက အဓိပ္ပာယ်မရှိ....."

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မင်းအစ်ကိုမလုပ်ခဲ့သေးဘူး မင်းမြတ်"

"မဟု တ်ပါဘူး....၊ ကျွန်တော်က သမီးလေးအိမ်ထောင်ရေးကိုပဲပြောတာ"

"အိမ်ထောင်ရေးမို့ ငါရင်ပူနေတာပဲ ညီ......၊ ငါရဲ့တစ်သက်မှာ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ခွင့်မရလို့ ပူလောင်ရတာ ဒီတစ်ခါပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ သမီးလေးအတွက်မိုလို့ပဲ၊ တို့ရဲ့ဘုရားလောင်းတော် လေးတော်တင်ခန်းမှာ ကြင်ရာေတ်ာရွေးတော့ ဘယ်လောက်ထိ ပုတ်ခတ်စော်ကားခံခဲ့ရသလဲ၊ ဒါပေမယ့် အခြားကြင်ရာတော်တွေ ရှာလို့ရတယ်ဆိုပြီး ပြောင်းလဲခဲ့လို့လား"

"အဲဒါက...."

"မနိုင်အပ်ပေမယ့် သိသာအောင်ပြောပြတာပါ၊ အရင်ဘ၀က ပဌာန်းဆက်ရှိခဲ့ကြသလား၊ မရှိခဲ့ကြဘူးလားဆိုတာတော့ မသိနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့သမီးနဲ့အသင့်တော်ဆုံး အိမ်ထောင်ဘက်ဟာ ကိုသုကလွဲပြီး အခြားလူမဖြစ်နိုင်ဘူး........ မဖြစ်ရဘူး၊ ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကို ငါ မဖြစ်ဖြစ်ေအာင် ကြိုးစားသွားမှာ"

"ဒါပေမယ့် ကိုယ်က သမီးရှင်ဆိုတာ........"

"ကိုရာဇနဲ့ ငါ အများကြီးပွင့်လင်းလို့ရတယ်ညီလေး၊ ယောက်ျားချင်းပေမယ့် မိန်းမသားချင်း ည ပွင့်လင်းကြသလိုမျိုး ငါတို့ဖြ

စ်တယ်၊ သမီးလေးကို မင်း ဂရုစိုက်ပါ"

"ဒီမှာတော့ သူ စိတ်ဝင်စားတာတွေ တော်တော်များနေသလိုပဲ ကိုကြီး၊ ဘယ်မှ သွားမယ်..... လာမယ် မပြောဘူး၊ တော်ကြာ ဒီမှာပဲနေချင်တယ်ဖြစ်လာရင် ကိုကြီးရဲ့ကိုသု လိုကောင်က......."

"အများကြီး မမေးနဲ့ဦးကွ၊ ငါက မသေချာတာတွေထိုင်တွက်ပြီး အချိန်ကုန်မခံချင်ဘူး၊ သမီး နဲ့ နန်း အဆင်ပြေရဲ့လား.."

"ပြေမယ် ထင်ပါတယ်၊ သမီးက အိမ်ကပ်တယ်မှမရှိတာ၊ မနန်းနဲ့တောင် သိပ်မဆုံဖြစ်သေးဘူး၊ သူ့ တူမနှစ်ယောက်နဲ့ပဲ ပြောဆိုနေကြတာတွေ့တယ်၊ ဒါ ကိုကြီးမပူပါနဲ့... သမီးက အမြဲတမ်း တောက်ပနေရမယ့် ငွေကြယ်ပွင့်လေးပါ၊ အားလုံးက ကိုယ့်နေရာကိုယ်သိရမှာပေါ့"

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဧ ဆွေးနွေးပြောဆိုပြီးလို့ နားကျပ်ဖြုတ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ အပြင်က တစ်စုံတစ်ခု ပြိုလဲသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဧ ရှမှာဘယ်သူမှမရှိပေမယ့် ဧ ဒါ်နန်းရဲ့တူမ အကြီး စင်ဒရဲ၏ ကျောပြင်ကို လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည်။

တူမနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က စင်ဒရဲ၊ စီးပွားရေးကျောင်းနဲ့ပြီးထားသူဖြစ်ကာ တစ်ယောက်က ထိပ်ထားနဲ့ မတိမ်မယိမ်း၊ လောနဲ့ကျောင်းပြီးထားသည့် မွန်းဆွန်း...။

မွန်းဆွန်းက အလှအပကြိုက်သည်၊ ကလေးဆန်လွန်းကာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပက်ခနဲပြော...... ကောက်ခနဲထသွား...၊ အမူအရာကိုက အမြဲတမ်းအက်ရှင်ဖြစ်နေတတ်သည်။

စင်ဒရဲက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာရာထူးရှောက်ထားလျက် ဘာမှမဖြစ်သေးဘဲ အုပ်ချုပ်သူ မျက်လုံးနှင့် ခန့်ခန့်ညားညား နေချင်ပုံရှိ၏။

ဒါပေမယ့် သူမအကြည့်တွေက မတည်ငြိမ်၊ လှုပ်ရှက်စွာနေတတ်သူ လူအမျိုးအစားတွေမှာ သူမကတော့ လှုပ်ရှက်တတ်ရုံသက်သက်ဟု တ်ပုံမရ. .။

ဖျောက်ကွယ်သွားသည့် ဂေ ဂျာပြင်နေရာကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့စရိုက်တွေကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ဦးမင်းမြတ်သွင် နှုတ်ခမ်းခပ်တွန့်တွန့်နှင့် အံကြိတ်လိုက်သလို လို မဲ့လိုက်သလိုလို...။

ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှလှုပ်ရှက်စွာ နေထိုင်ခွင့်မရှိ......။

*

အခန်း(၄)

"သမီး ဒီနေ့ကယ်ကြီးကို တစ်ခုခုလှမ်းပြောလို့ မရဘူးနော်၊ ကယ်ကြီး ဘဏ်ကကိစ္စ အရေးတကြီး လုပ်စရာရှိတယ်၊ နေခဲ့လို့ဖြစ်မလား"

"ဖြစ်ပါတယ်"

ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တာနှင့် ဦးမင်းမြတ်သွင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီးဖြစ်ကာ အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာသည့် နှိုနှိုဆိုသည့် မိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ.....

"သမီးကို လာပြန်ကြိုရမှာဆို ကယ်ကြီးဘဏ်ကကိစ္စ မနက်ဖြန်ရွှေ့လို့ရတယ်၊ လုပ်ပြီးဆိုရင် ဒီဘက် ပြန်လှည့်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး"

"သွားပါဆို ကယ်ကြီးကလည်း..... ထိပ်ထား ဘာဖြစ်ဖူးလို့လဲ"

"ကောင်းပြီ...."

ဦးမင်းမြတ်သွင်က လက်တင်ထားတာကို ပြန်ရုတ်ပြီး မှန်တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ပြပြီး မောင်းထွက်သွား၏။

နှိုနှိုက အနားရောက်လာကာ.....

"ထိပ်ထား..... နှင့်ဦးလေး ဘာပြောသွားတာလဲ"

"အပြန်လာကြိုဖို့ပါ"

"ဩော်.... အဆန်းပါလား၊ ထိပ်ထား စိတ်ပူစရာတစ်ခုခုလုပ်ထားပြီထ

င်တယ်”

ထိပ်ထားက ရယ်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်အတူတူ လမ်းကလေးပေါ်မှာယှဉ်တွဲလျှောက်ရင်း....

“ငါလုပ်သမျှ နင်သိသားပဲ၊ တွေးကြည့်လေ.....”

“အင်း တွေးကြည့်ဆိုရင် မနေ့က ဘုရားအဆင်းမှာ ကောင်ချောလေးတစ်ယောက်နဲ့တိုက်မိ တယ်၊ မျက်မှန်ပြုတ်ကျမလိုဖြစ်လို့ ထိပ်ထားလန့်ဖျန့်သွားတုန်း ကောင်လေးက သေသေချာချာ ရပ်ကြည့်ပြီး စောင့်ပြီးတောင်းပန်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီကအပြန်.....”

“တော်ပါပြီ...... စိတ်ဝင်စာဖို့လည်း မကောင်းဘဲနဲ့”

“နင်စိတ်မဝင်စားတာပါ၊ ငါကတော့ ဝင်စားတယ်”

“ဘာကိုလဲ.....”

“ကောင်လေးကို......အဟွန်း”

“ငါတို့ဘယ်သွားမှာလဲ.....၊ စာအုပ်ဆိုင်တွေ လိုက်ပို့မယ်ဆိုပြီး တစ်ရက်တည်း”

“နင်ကလည်း......... နင်က ဝါသနာပါတာလုပ်နေပြီး ငါက ဖျင်းတာပေ့ါ ”

“နင်လည်း စာဖတ်ပေ့ါ”

“ဖတ်မှ မဖတ်ချင်တာ”

“နင်အခု ထွက်လာတာ အထဲမှာဘယ်သူရှိလဲ၊ နှုတ်လည်းမဆက်ခဲ့ဘူး”

“သွားမယ်လို့ပြောပြီးသားလေ..... နင့်ကိုထိုင်စောင့်နေတာဥစ္စာ၊ နင်မလာသေးတာနဲ့ ဟိုတစ်ခါက အချဉ်ပေါင်းလုစားတဲ့ သွက်ချာပါဒကောင်လေ

လးအကြောင်း ပြောနေသေးတယ်”

“သနားပါတယ် နင်ကလည်း....... အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“ဩော ..... ဒီလောက်ရွဲ့နှိတ်နေတာကို”

“ပြောလေ ကဲလေ တွေ့လား .... အရမ်းကြီး မဆိုးပါဘူး”

“နင်ကတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဖေးဖေးမမလေး ပြောပါဆိုတာချည်းပဲ၊ ဒီကောင်လေးက....”

နှိုရှိုစကားမဆုံးလိုက်ခင်............

“အရူးဆိုလည်း ဟု တ်တယ်၊ သွက်ချာပါဒဆိုတာလည်း မှန်တာပဲ၊ အဲဒါ နင်ကနာစရာလား၊ အမလေး.............. သူကပဲ ဒေါသထွက်ရသေးတယ်”

အသက်ကြီးကြီးမိန်းမတစ်ယောက်၏ ဒေါ်အာကြီးဟစ်ဂျယ်ပြောသံက လမ်းပေါ်ထိပျံ့လွင့် လာသည်။ ပြီးတော့ မပီမသ စကားပြောသံ....။

ဒီအသံကို ထိပ်ထားတို့ ကြားဖူးခဲ့သည်။ ကြားလိုက်တာနှင့် ဘယ်မှာကြားဖူးခဲ့တာမှန်းလည်း ချက်ချင်းသိလိုက်၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ခြေလှမ်းတွေပြိုင်တူ ရပ်လေသည်။

“ဟဲ့ ကြည့်စမ်း.......... ထမင်းပန်းကန်ကို တိုက်ချလိုက်တာ သေချင်းဆိုးကောင်လေး၊ ငါ့ကိုစမ်းတယ်ပေါ့”

“ဟား.... အား !..... နာတယ်........... နာတယ်........ဖယ်.... တွား........”

“ဟဲ့...... ဆွဲထားစမ်း၊ လိုက်ဆွဲ......”

ဝုန်းဒိုင်းကြဲအသံများနှင့် ပြေးဆင်းလာသည့်ကောင်လေးကို မြင်လိုက်ရ

သည်။ ရေနံချေး ဝနေသော ဖှဉ်ထောင်အိမ်မြင့်ကြီးထဲကနေ ပြေးထွက်လာ ပုံက အရက်သမားလိုလို ခပ်ယိုင်ယိုင်....။

"ဟိတ်ကောင်...... ရပ်စမ်း"

အသားမည်းမည်းနှင့်လူဝကြီးတစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာ၏။ ဒီတစ်ခါ လည်း တိုက်ဆိုင်ပြန် ကာ ထိုကောင်လေးသည် ထိပ်ထားတို့နှစ်ယောက်နားရောက်တော့ ဆက်မပြေးဘဲ နောက်ကျောဘက် ရောက်အောင်ပြေးကွယ်သည်။

"အား !..."

"ထိပ်ထား......"

ထိပ်ထားနောက်ကိုဝင်ကာ နောက်ကနေ ခါးကိုကိုင်၍ ဒိုင်းသဖွယ်ထ င်သလို ဆွဲကိုင်နေရာ ချိုချို စိတ်ပူသွား၏။

"ဟိတ်...... လွှတ်လိုက်စမ်း....... ဟဲ့ကောင်"

"ဟိုကောင် မိန်းခလေးတွေကို ပြနာရှာပြန်ပြီ"

ချိုချိုလန့်အော်တော့ လူကြီးက ပိုမြန်အောင်ပြေးလာသည်။ ထိပ်ထားနေ နာက်က ကောင်လေး ကို လက်တစ်ဖက်ကနေဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး....

"ကဲ..... ကွာ.."

"ခွပ်..."

"အား ! ....."

ထိုးချက်က ပြ ပင်းသလို ေ အ်ာသံကြီးကလည်း နာနာကျင်ကျင်...။ ကောင်လေး ခွေခနဲ လဲကျသွားသည်။ ထိပ်ထားရဲ့ရင်ထဲမှာပါ ကျင်ရှသွားခဲ့ ပြီး.....

"မလုပ်ပါနဲ့တော့ အန်ကယ်လ်..... သွေးတွေ ထွက်လာပြီ....."

"ထိပ်ထား .... သွားမဆွဲနဲ့လေ"

နို့နို့က လက်ကိုဆွဲလှုပ်၍ သတိပေးသည်။ ထိပ်ထားက ပြန်ခါချပစ်၏။

"လိုက်ဘူးကွာ..၊ ဟီး...... ဟီး........ ငါ့ကိုရိုက်ကြမှာ.....၊ မေး....... မေး...... ရေး... ဟီး.... ဟီး"

"ဘာ.... မေလဲ........ မရိုက်စေချင်ရင် လူလိုနေ....... လူလိုမနေလို့ ထုထောင်းနေရတာ"

"ဖောင်း........"

"အား!...... နာတယ်"

"မရိုက်ပါနဲ့ အန်ကယ်လ်.... ထိပ်ထားတို့ဘာမှလည်း မဖြစ်ပါဘူး"

"ခေါ်ခဲ့..... ခေါ်ခဲ့..... အမလေး...... သင်းကို သနားလို့မရဘူး"

အိမ်ထဲကနေ မိန်းမကြီးက ထဘီတိုတိုပြင်ဝတ်ရင်း ထွက်လာတော့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ 'မ'ကိုင်ထားသေးသည်။

ထိပ်ထားပြောလိုက်တာကို ကြားလိုက်ပုံရှိကာ ဈေးဖူးမတင်သည့်အပြင် ပိုမိုစိတ်တိုသွားသည့် မျက်နှာနှင့်......

"သနားစရာလို့ မေ ဘားကကြည့်ပြောနေတာ၊ ဒီတိရစ္ဆာန်လေးကြောင့် လူတွေဘယ်လောက် စိတ်ညစ်နေရသလဲ ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ ကဲ..... ရှင်က ဘာနားထောင်လို့ ကောင်းနေတာလဲ၊ ခေါ်လို့မရရင် ဒရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်...."

ကြိမ်းမောင်း ပြောဆိုသံတွေ၊ ငိုသံ ဒေါ်သံတွေ ထိပ်ထားရင်ထဲမှာ ဂယက်ထကျန်ခဲ့၏။

အိမ်ကကြီးပေမယ့် ခြံက သိပ်မကျယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားစီးတဲ့ ပုံစံမျိုးလည်း မတွေ့ရပေ..။ ဟိုနေ့ကတော့ ကားနဲ့လာခေါ်သွားကြတာဖြစ်သည်။ ဒီကောင်လေးနဲ့ ဒီလူတွေ ဘယ်လိုတော်စပ် နေကြတာလဲ....။

ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ချိုချိုတို့နဲ့ကျောချင်းကပ် လမ်းထိပ်လေးပဲဖြစ်၏။ ခုပဲ ပြောနေကြတာ သူ့အကြောင်း၊ သူကလဲ ကိုယ့်ဆီကိုပဲ ပြေးလာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မဟု တ်ပေမယ့် ဒီနေရာဟာ ချိုချိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထိပ်ထားမကြာခဏ သွားလာနေတဲ့ နေရာဖြစ်သည်။

ဆုံစည်းမိနေသည့် တိုက်ဆိုင်မှုတွေကို အံ့သြနေရင်းထိပ်ထား ထိုအိမ်ကိုပဲ သမင်လည်ပြန် ကြည့်လာခဲ့မိသည်။

ခြေလက်တွေထက် ပို၍ ညိုဖျော့နေသော မျက်နှာကြမ်းကြမ်းနှင့် ရောဂါသည်ကောင်လေး သည် ဘယ်လိုမှမသက်ဆိုင်သော အရပ်မျက်နှာတစ်ခုကနေ ထိပ်ထားရဲ့အတွေးထဲကို စူးနင့်စွာ ဝင်လာခဲ့၏။

အလွယ်တကူ မေ့ထားလိုက်ဖို့ မလွယ်တာတော့ သေချာသွားခဲ့ပြီ..။

*

အခန်း(၅)

ထမင်းဝိုင်းမှာ လူအားလုံးစုံတော့ အိမ်ရှင် ဒေါ်နန်းက အိမ်ရှင်ပေမယ့် ဒုတိယညာဘက်မှာ ထိုင်လျက် သူထိုင်နေကျခုံမှာ ဦးမင်းမြတ်သွင်ကို နေရာပေးခဲ့သည်။

ထိပ်ထားနဲ့ကျတော့ ဦးမင်းမြတ်သွင်ရဲ့တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ပုံစံကျ၏။ ထမင်းစားပွဲက ဘဲဥပုံ မရှည် မဝိုင်း...၊ သိပ်မသိသာပေမယ့် ရုတ်တရက်ကြည့်ရင်တော့ ဦးမင်းမြတ်သွင်က အိမ်ရှင်ဖြစ်နေ၏။

တူမနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် စင်ဒရဲတို့ကလည်း ထိပ်ထားတို့တူဝရီးကိုမသိမသာ မျက်လုံးဝေ့ သည်။ ဒေါ်နန်းကတော့ စကားပြောပြေပြစ်သလောက် မျက်နှာပြင်က ဖျော့ဖျောင်းခြင်းမရှိ။

"ထည့်စား သမီးလေး........ သမီးကနိုင်ငံတကာရောက်နေတဲ့ သူဆိုတော့ ဘာကြိုက်မယ် ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမမှန်းတတ်တာနဲ့ ကောင်မလေးတွေကို မမှာခဲ့ရဘူးလေ"

"မွှန်းဆွန်းက မေးပါတယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရတယ်ဆိုလို့ပါ"

"ဟာ.... ရပါတယ်၊ ထိပ်ထားက စားလို့ကောင်းရင် ပိုကြိုက်တယ်၊ မကောင်းဘူးထင်ရင်လည်း စားလို့ရတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး"

ဒေါ်နန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ ကရင်သွေးပါသည့် ဒေါ်နန်းက ဖြူဖြူနုနုနှင့် ကိုယ်လုံးကလည်း လှသည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော်ဆိုပေမယ့် နဖ

တ်မနေတာတောင် ယဉ်ယဉ်ခန့်ခန့်လေးမို့ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့်လှသည်လို့ပဲ ပြောရမည်သာ...။

ဆံပင်ဘယ်လောက်ရှည်သည်တော့ မသိ...၊ နောက်မှာ ခပ်ဖိဖိ ထုံးဖွဲ့ထားတာပဲ မြင်ရတတ်ကာ ကပ်ပန်းတစ်မျိုးမျိုးတော့ ဝတ်စုံနဲ့လိုက်အောင် အမြဲပန်ထားတတ်သည်။ ရင်ဖုံးရင်စေ့ ဘာပဲဝတ်ဝတ် ကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်ကပ်ချပ်ချပ်လေးမို့ ကြည့်ကောင်းနေ၏။

မိတ်ကပ် နှုတ်ခမ်းနီကတော့ တူဝရီးသုံးယောက်စလုံး၏ မှက်နှာပေါ်မှာ အချိန်ပြည့်ရှိနေ တတ်ကာ တစ်မျိုးစီ ကိုယ်စီလှကြ၏။

"ထိပ်ထား ..... တစ်ခုခု လိုအပ်နေလို့လားဟင်"

မွန်းဆွန်းက မနေတတ်တော့ဘဲ လှမ်းကြည့်မေး၏။ စင်ဒရဲက မကြိုက်။

ဒါပေမယ့် ထိပ်ထားဟာ သူတို့ထင်သလို ဆက်ဆံခွင့်ရှိတဲ့ သူ မဟုတ်မှန်းလည်း သိနေရာ....

"ဪ ဆွန်းကလည်း ရပါတယ်လို့ ပြောနေတဲ့ ဥစ္စာ၊ အဟွန်း..... လိုအပ်နေတာရှိရင် ဒီမှက်နှာမျိုးလေး နေပ့ါမလား"

ဘယ်လိုခန့်မှန်းရမှန်းမသိသည့် ထိပ်ထားရဲ့ပြုံးရယ်ခြင်းကို စင်ဒရဲက မသိမသာသေွးတိုး စမ်းကြည့်တာ ဖြစ်သည်။

ထိပ်ထားက မှက်မှန်လေးပင့်လိုက်ပြီး သွားလေးတွေပေါ်အောင်ရယ်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ဆွန်းရဲ့...... မလိုပါဘူး..... ဟင်းတွေအားလုံးကောင်းပါတယ်၊ ထိပ်ထား ဒီလိုဟင်းတွေ ငယ်ငယ်တုန်းကပဲ စားခဲ့ရတာ၊ မာမီရှိတုန်းကဆို ဘယ်လောက်အလုပ်များနေနေ မိသားစုစားဖို့အတွက် သူကိုယ်တိုင်ပဲချက်တာ"

ဒေါ်နန်းမျက်နှာပျက်သွားတာကို ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကိုပဲ ပြောပြနေသည့် ထိပ်ထားက ဂရုမစိုက်မိ..။

"မှတ်မိနေတယ် သိလား..။ ဒက်ဒီက အလုပ်တွေရှုပ်နေတော့ ပြန်ချိန်မမှန်...... စားချိန်မမှန်နဲ့ မာမီကလည်း ထမင်းဝိုင်းဖွယ်ဖွယ်ရာရာပြင်ပြီးစောင့်....၊ ဒက်ဒီပြန်လာပြီးဆို စကားများ ကရော.."

ဦးမင်းမြတ်သွင်က မျက်နှာငုံ့ချပြီး ထမင်းပန်းကန်ထဲမှာ အာရုံမရှိဘဲ မွှေနှောက်နေသည့် ဒေါ်နန်းကိုဖျက်ခနဲငေ့ကြည့်၏။

ဒေါ်နန်းသည် ဦးမြတ်ထွတ်ခေါင် တရားဝင်လက်ထပ်ယူထားသည့် ဇနီးတစ်ယောက်မို့ ထိပ်ထားရဲ့စကားတွေကြောင့် အားနာဖို့ကောင်း၏။ သို့သော......

"ဘာပဲဖြစ်နေနေ....... မာမီဒေါသထွက်ပြီး ဘယ်လောက်ပြောပြော ဒက်ဒီက စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပါပဲ၊ ပြီးတော့ ပြေ ဟသေးတယ်၊ တစ်လောကလုံးမှာ ငါ ဂရုမစိုက်တာ ငါ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်တဲ့ .... "

"ဟု တ်တယ်....... ခေတ်စနစ်တွေ တိုးတက်တယ်၊ ဘာဖြစ်တယ်နဲ့ ယောကျ်ားတွေပြုစုခံချင် တဲ့ စိတ်ကူးတွေကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ..."

ဒေါ်နန်းက ခပ်ပြုံးပြုံးဝင်ပြောကာ.......

"သမီးကရော နိုင်ငံခြားမှာပဲ အနေများပြီး အမျိုးသမီးတွေမီးဖိုချောင်ထဲကနေ သနပ်ခါးလိမ်း ပန်းပန်ပြီး ယောကျ်ားပြန်အလာကို မျှော်ရတဲ့ ရာစုနှစ်တွေအကြောင်း စိတ်ဝင်စားတုန်းပဲလား"

"ဟင် ! ....."

ထိပ်ထားက သူမပြောခဲ့သမျှ အမှတ်တမဲ့တွေပဲဖြစ်ကာ ခုကျမှ ကိုယ်ဖြေ ဟမိသည့် အကြောင်းအရာဟာ ဒေါ်နန်းနှင့် တိုက်ရိုက်ပြိုတွယ်သွားခဲ့မှန်း သတိရသွား၍ .....

"ဆောတီးပါ အန်တီ....... ထိပ်ထားက မာမို့အကြောင်းကိုပဲ ပြောချင်တာ၊ ကျန်တာ ဘာမှမပါပါဘူး"

"ရပါတယ် သမီးရယ်...."

ဒေါ်နန်းက ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးကာ ပုစွန်နဲ့ ကြက်ဟင်းခါးသီးကြော်ပန်းကန်ကို လှည့်ယူပြီးတစ်ဇွန်း ခပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ထိပ်ထားကိုလည်း ဟင်းပန်းကန်ကို မေးဆတ်ပြကာ.....

"စားကြည့်...... သမီး ခါးနေပေမယ့် ကောင်းတယ်၊ မကြိုက်လည်း မျှတအောင်နည်းနည်းတော့ စားပေါ့"

သူမကိုယ်တိုင် ထိပ်ထားရှေ့ပြန်ရောက်အောင် သေချာလှည့်ပို့ပေး၍ ... .

"ယောကျ်ားမရှိလို့ အကန်းရေတွင်းကျစကား ပြောတယ်ဆိုဆို ထမင်းရည်ပူ လျှာလွှဲတယ် ပြောပြော အန်တီကတော့မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို စိတ်အပျက်ဆုံးပဲ၊ ဟင်းတစ်ခွက်ဖြစ်အောင် ချက်တာ ဘာမှမခက်ခဲပေမယ့် ဖြစ်လာရတဲ့ အချိန်တွေက တန်ဖိုးရှိတယ်၊ ဒီအချိန်အတွက် အခြားအရေးကြီး တာတွေ အများကြီးလုပ်လို့ရတယ်၊ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို တစ်လလုံးခိုင်းမှ လေးသောင်းလောက် ပေးလိုက်ရတာ၊ ဘာမှ နစ်နာဖို့မရှိဘူး"

"ဟု တ်လား ထိပ်ထားကတော့လေ မာမီချက်တာတွေ စားခဲ့ရတာကို ကိုက်တော့ ခုထိ သတိရနေတုန်းပဲ၊ မာမို့အကြောင်းပြောမိလို့ အန်တီ့ကို

ထိခိုက်တယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

ကြက်ဟင်းခါးသီးကို ခပ်ထည့်စားရင်း ထမင်းလုတ်ကို ပါးစောင်လေးမှာကပ်ထားလိုက်၍

“အနောက်နိုင်ငံတွေမှာလည်း မပြည့်စုံတဲ့ မိသားစုတွေလောက်ပဲ လင်ရောမယားရော အလုပ်လုပ်ကြတာ အနှံတီရဲ့ ဧ အားချမ်းတဲ့ မိသားစုတွေဆိုရင် အိမ်ရှင်မက မီးဖိုချောင်ဝင်တာပဲ၊ သူတို့ဆီမှာ အိမ်အကူခေါ်ရတဲ့ စရိတ်ကလည်း အရမ်းကြီးတော့ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ကြတာ မိသားစုနွေးထွေးမှုပိုတယ်လို့လည်း ယူဆကြတာရှိတယ်၊ တစ်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ ယဉ်ကျေးမှုတွေ ပြောင်းပြန် ဧ ရာက်နေသလိုပဲနော်၊ ပြီးတော့လေ အဲဒီဘက်မှာ ကလေးတွေအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေတွေလည်းများတယ်၊ ကလေးတွေအတွက် လုံခြုံတာပေါ့၊ ဒီမှာဆိုရင် ကလေးတွေကို ရိုက်နှက်နေလိုက်ကြတာ အရမ်းကိုကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ဟိုလေ... ကြား...... ကြား ဘယ်နှစ်ကြား မဝင်ရဆိုလား......”

တစ်နေကုန်မှတ်သားရတာတွေများတော့ပ ချိုချိုပြောတာတွေထဲမှာ အဲဒါကိုမှ ဧ ရာထွေးနေ သဖြင့် ထိပ်ထားမျက်မှောင်လေးကုတ်၍ မရမကစဉ်းစား၏။

“ကြား သုံးကြားမဝင်ရပါ”

“အယ် .. ဟု တ်တယ်”

မွန်ဆွန်းပြောလိုက်တော့ ဝမ်းသာခြင်း၊ အထင်ကြီးခြင်းတွေနှင့် ထိပ်ထားလှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးမှ စိတ်ပျက်သလိုလေး မဲ့သွားကာ ...

"ဒါလေးတော့ မမှတ်မိဘူး..... ထိပ်ထားက ညှံ့လိုက်တာ" ဟု ညည်းရှာသည်။

"မပြောရဘူးလေသမီး.... သမီး ဒက်ဒီက ကိုယ့်ကိုကိုယ်မကျောမနပ်အပြစ်တင်တာမျိုး မကြိုက်ဖူးမို့လား"

စိတ်ဓာတ်ရေးရာကိုပဲ အထူးတလည်းမြှင့်တင်မှုထောင်ခဲ့တာမို့ ဦးမင်းမြတ်သွင်က သတိပေး ၏။

ဒေါ်နန်းက ဟွန့်ခနဲ ရယ်သံထွက်အောင် တမင်ပြု၍ ဖွန်း ခရင်းကို ချ ထားလိုက်ကာ.....

"ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်တာ မကောင်းဘူးလို့ဆုံးမထားရင် ကိုယ့်နိုင်ငံကို အပြစ်မြင်တာ လည်း မကောင်းဘူးလို့ ကိုကိုက သင်ရမှာပေ့ါ၊ အန်တီကတော့ သမီးလေးရောက်လာကတည်းက ဘာတွေလိုအပ်နေသလဲဆိုတာ ကြည့်ထားတာနော်၊ သမီးက မိခင်နဲ့အနီးကပ်မနေခဲ့ရဘူးမို့လား... အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်မိဘလိုသဘောထားပြီး အန်တီသင်ပြရင် နာခံရမှာ"

ရင်းနှီးချစ်ခင်သည့်လေသံနှင့် ပြုံးပြုံးလေးပြောသည်။ ထိပ်ထားကလည်း ဖြူစင်စွာပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

"နာခံရမှာပေ့ါ..... ထိပ်ထား သူငယ်ချင်းဆိုရင် သူ့အမေကအရမ်းအလိုလိုက်ထားတော့ ဒေါသထွက်ရင် ရိုက်လည်းမရိုက်ရက်ဘူး၊ ဘာပြောလဲ သိလား..... နင် အမေဖြစ်လာမှသိလာမယ်တဲ့ ၊ ကိုယ်တိုင်မိဘဖြစ်လာမှ သိမယ်တဲ့ ၊ ကိုယ်တိုင်မိဘဖြစ်လာမှ မိဘမေတ္တာကို နားလည်းလာမှာတဲ့ "

ဒေါ်နန်းမျက်နှာပျက်မဆောင်နိုင်အောင် ပျက်သွားခဲ့သည်။ သူကတော့ သားသမီးမမွေးနိုင်ခဲ့ သည့် မိန်းမပါ....၊ ဒါကြောင့် မိဘလိုနေရာမယူနဲ့လို့

ပြောချလိုက်တာလား.....။

ထိပ်ထားဆိုသည့် မိန်းခလေးသည် ဖြူစင်ပုံလေးအတိုင်းကြည့်မည်ဆိုလျှင် ပြောလိုက်သည့် စကားဟာ ရိုးသားစွာလား....။ ပြက်ရယ်ပြုသည်လား ရုတ်တရက်ဝေခွဲရခက်လောက်အောင် ကောက်ကြောင်းမဲ့လွန်းသည်။

ခုလည်း သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိပေမယ့် ဒေါ်နန်းမဝေခွဲနိုင်...၊ ရှက်၍ နင့်သည်းသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ဟာ မိထွေးဖြစ်နေရခြင်းကြောင့် ပို၍ ခံရခက်၏။

တကယ်ဆို ကိုယ်ဟာ သားသမီးမမွေးနိုင်ခဲ့တာမဟုတ်...၊ မမွေးခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်ခွင့်မရခဲ့တာ ဘယ်သူကြောင့်လဲ..။

အခြေအနေတစ်ခုမှာ အံ့ဖွဲ့ခြင်းဟာ နေ့လည်ပိုင်းအနားယူတဲ့ အချိန်ထိ ပြင်းထန်စွာနှိပ်စက် နေဆဲ.... အဒေါ်ဖြစ်သူ မျက်နှာကို အကဲခတ်၍ စင်ဒရဲက အနားမှာ သွားထိုင်လိုက်ကာ...

"ဒေါ်ဒေါ့်ကိုသမီး အားမရလိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ သူ့အဖေကို ကြောက်နေရပေမယ့် သူ့သမီးကို တော့ ဒီလောက်ထိ..."

"တော်ာစမ်း .... စင်ဒရဲ"

စိတ်ညစ်နေခြင်းက ပေါက်ကွဲခွင့်ရသွားသလို ဒေါ်နန်း ဒရင်းမ်ဘက်ဒ်ပေါ်ကနေ ထရပ်လိုက် သည်။

"ဒီကောင်မလေးကို စကားအပိုတွေသွားပြောမိတာကိုက ငါ့ါအမှား... ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့မှာ ပြောခွင့်မရှိဘူး၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘာမှဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး၊ နင်တို့လည်း သတိထား.... မဝေဖန်နဲ့၊ မစပ်စုနဲ့၊ ဒီကောင်မလေးာ

မျက်နှာညိုဟာနဲ့ အားလုံးဒုက္ခရောက်မယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်.... အခု ဘဏ်လုပ်ငန်းတွေက ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့...”

“စင်ဒရဲ....”

ဒေါ်နန်း သူမရှေ့မှာ မားမားရပ်ပြီး ခေါ်လိုက်တော့ စင်ဒရဲမျက်နှာငယ်၍ တိတ်ကျသွားသည်။

“ညည်းတို့ ဒီလောက်ထိ အရိပ်သုံးပါးနားမလည်ဘူးလား”

“သမီးတို့က ...”

“တိတ်တိတ်နေ... ပြောတာကို နားထောင်၊ လူဖြစ်ဖြစ် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ် ဖိအားတစ်ခုခုရဲ့ စိုးမိုးမှုအောက်မှာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားနေရပြီဆိုရင် အဲဒါ တွန်းလှန်နိုင်စွမ်းမဲ့နေလို့ပဲ၊ ဧ ဘာလုံးတစ်လုံး ဧ တာင်မှ ဘယ်လောက်လိမ့်နေနေ အတားအဆီးရှိနေရင် ရပ်သွားမှာပဲ၊ အဲဒါကို ဖ ယ်ရှားလိုက်တာနဲ့ သူဆက်သွားလိမ့်မယ်၊ သည်းခံနေရပါတယ်ဆိုမှ ဘာဖြ စ်လို့သည်းခံနေတာလဲလို့ မေးရလား....”

“အဲဒီသဘောလည်း မဟု တ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်... သမီးက ကိုယ်လေးစား ချစ်ခင်နေရတဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်ကို ဒီအရွယ်မိန်းကလေးက.....”

“ဘယ် အရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူကိုဂရုမစိုက်လည်း ကိုင်ထားတဲ့ လက်မှ တ်ကိုတော့ ဂရုစိုက်ရတာပဲ”

ဒေါ်နန်းမျက်နှာမှာ နာကျင်မှုများနှင့် အေးစက်တင်းမာနေခဲ့သည်၊ နူးညံ့ လှပသည့် ကောက်ကြောင်းအားလုံး ရှုပ်ထွေးနေခဲ့ လျက်......

“ဘဏ်လုပ်ငန်းတွေ ထူထောင်ထားခဲ့တာ ငါ့အတွက်မဟု တ်ဘူး သူ့ သမီးအတွက်.... ဒီမှာတင် မကဘူး တခြားနိုင်ငံတွေမှာလည်း ရှိတယ်၊ ငါ့

လို အဖြစ်ဆိုးနေတဲ့ မိန်းမမျိုးတွေပေါ့”

“ဟင် ! ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာ ဘယ်လို....”

စင်ဒရဲ ့ နရာမှထရပ်လိုက်ကာ ဒေါ်နန်းလှည့်ထွက်သွားသည့်ပြတင်းပေါက်နားထိ လိုက်ပါသွား ခဲ့ပြီး......

“ဦးမြတ်ထွတ်ခေါင်ဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးက အဲဒီလိုလား....၊ ဒီလောက်ထိ ချမ်းသာတယ်ပေါ့”

ဒေါ်နန်းဆီကို သူမတို့ရောက်လာတာ မကြာသေးပေမယ့် တစ်နှစ်ကျော်လောက်တော့ ရှိပြီ ထင်သည်။ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေကို ဒေါ်နန်းပြောမပြခဲ့ပါ..။

အဒေါ်ယောကျ်ားက နိုင်ငံခြားမှာ စီးပွားရေးအခြေကျနေသဖြင့် ခဏ ခဏ ပြန်မလာနိုင် တော့ဘဲ ငွေတွေပို့နေခဲ့သည်။ နောက်တော့ ဘဏ်လုပ်င န်း ထူထောင်ပေးခဲ့သည်။

သိထားတာ ဒါပဲ ဖြစ်၏။

လုပ်ငန်းကိစ္စ ေငွကြေးအကြောင်းအရာတွေ တစ်ခါတစ်လေ ပြောနေတာတွေ့လျှင် အဒေါ့် မျက်နှာမှာ ကျေနပ်မှောပျောင်းနေခြင်း သိပ်မရှိတတ်တာ သတိထားမိပေမယ့်လည်း မမေးဖြစ်...။

ထို့ပြင် ကိုယ့်အဒေါ် အမှိုကြီးဟာ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ပညာတတ်တစ်ေယာက်ဖြစ်သည်။ မချမ်းသာပေမယ့် ပြည့်စုံမှုရှိသည်။

“မိနန်းတို့ သူဌေးမှ မရရင်ငှက်ဖျောတုံးဖက်ပြီး သေတော့မှာ”လို့ အမေတို့ စနောက်ပြော နေကြတာတောင် ကြားခဲ့ရသေးသည်။

ရတော့လည်း သူဌေးကြီးနဲ့ပဲ မဟု တ်ဘူးလား..။

"ချမ်းသာမှုကို ငါမက်မောနေသရွေ့ ဦးမြတ်ထွတ်ခေါင်ကို သည်းခံနေရဦးမှာပဲ"

စင်ဒရဲတွေးနေတုန်း ဒေါ်နန်းရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပွင့်အံ့ထွက်လာသည်။ ပြတင်းရဲ့အပြင်ကို ငေးနေသဖြင့် လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ထိပ်ထားနဲ့ ဦးမင်းမြတ်သွင်တို့ လက်တော့ပ်တစ်လုံးနှင့် တစ်ယောက်က နာရီမှတ်နေပေးသည်။ တစ်ယောက်က လှုပ်ရှားနေသည့်လက်ကို ခလုတ်တွေပေါ်မှာမဟုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်း ပွတ်သပ်ရွေ့လျားနေသည့်လက်ကို ဘာတွေရိုက်ထည့်နေမှန်း မသိ...။

တူဝရီးနှစ်ယောက်က ခြံထဲက တူဝရီးတွေဆီ ငေးစိုက်နေမိကြလျက်...
..

"ဦးမင်းမြတ်သွင်..... သူက ကိုကို့ထက်ပိုဆိုးတယ်၊ သူ့တူမကြောင့် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေတယ်၊ အနားယူနေသင့်တဲ့ ဂျာန်းမာရေး သူဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ဘဝကို သူ့အစ်ကိုအတွက်မြှုပ်နှံပြီး တူမရဲ့ဘေးမှာ တကောက်ကောက်လိုက်တယ်၊ အဲဒီကောင်မလေး လက်ညှိုးထိုးသမျှ ပန်းပွင့်စေ အောင် ဖန်တီးပေးနေတာ သူပဲ"

"သူဌေးကြီးရဲ့ညီအရင်းလား ဒေါ်ဒေါ်"

"ဟုတ်တယ်... သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေရဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေကို ဒီကောင်မလေးပဲရမှာ၊ ကောင်မလေး ဘယ်နိုင်ငံရောက်ရောက် ငါလိုပဲ မျက်နှာညိုမခံရဲတဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေအားလုံး အဆင်သင့်ရှိနေကြတာ၊ အဲဒီလို လွှမ်းမိုးနိုင်မှုတွေကြောင့်ပေ့ါ၊ နောက်ပြီး သူ့သမီးပါးစပ်ထဲမှာ ဘယ်မှာသွားတုန်းက ဘယ်သူက ဘယ်လိုကောင်းလိုက်တာလို့ ပါသွားပြီဆိုရင် အဲဒီမိန်းမ ရာထူးကြီး သွားပြီ"

စင်ဒရဲ မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားသည်။

ဒါဆို သူဌေးက သူ့ကိုယ်သ အပြောရှာသလိုလို လိုအပ်သလိုလိုနဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့သမီးအတွက် တစ်ရှာတစ်ကျီဆောက်နေတာမျိုးပေါ့ ...။

"'ဒါ တကယ်တော့ မဆန်းပါဘူး၊ ငွေရှိရင် ကမ္ဘာကြီးကိုတော့ ဆေးရောင်ခြယ်ပေးလို့ရတယ်၊ ငါလည်း ငွေရှိနိုင်ဖို့အတွက် ဝံ့မာနတွေကိုချပြီး အညံ့ခံလိုက်တာ"

"ကိုကို"ဆိုတာ ပါးစပ်ကမချဘဲ ဘယ်နေ့ ဘယ်လရောက်လာမလဲလို့ မျှော်နေတာ ဘယ်သူလဲ၊ စင်ဒရဲ ဒါနန်းမှုက်နှာတစောင်းကို မရဲတရဲကြည့်ရင်း တွေးလိုက်မိသည်။

အဖိုးကြီးဆိုတော့လည်း စခဲ့တုန်းကတော့ မြတ်နိုးအားကိုးခြင်းတွေနဲ့သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဒီ ညီအစ်ကိုတွေ ဘယ်လိုကကြိုးဆင်နေသည်မှန်း သိလာကာ ဤသို့ ....

"သူ့သမီးကို သူ့ထက်ပိုပြီးနိုင်ငံကျော် ကမ္ဘာကျော်ဖြစ်စေချင်တာ၊ သမီးကတော့ ပညာကြွယ်ပြီး လူက မထယ်ဘူး "

"ဟု တ်တယ်နော်...... မလာခင်တုန်းက သူဌေးကြီးသမီးဆိုလို့ သမီးတို့ဖြင့် အရမ်းကို တွေးထားတာ၊ မြင်လိုက်ရတော့ ဘာမှလည်းမထူးဘူး၊ မျက်နှာက ဖြူဖွေးဖွေး၊ ဆံပင်တွေက အဖျားတွေ ထိပ်ဖွေတွေနဲ့ ပါးပါးလေးရယ်.... လှအောင်ပြင်ထားတာလည်း မဟု တ်ဘဲနဲ့ နှစ်ဖက်ခွဲပြီး သားရေပင်နဲ့ဖြစ်သလို စည်းထားတာကြီး၊ အင်္ကျီဝတ်ထားတာကလည်း အရောင်မထွက်သလိုပဲ"

"မထွက်ဘူးဆိုရင် ညည်းသွားကိုင်ကြည့်လိုက်ပါလား၊ သူဝတ်ထားတဲ့

အပေါ်အင်္ကျီ ခပ်မွဲမွဲတွေရဲ့တန်ဖိုးကို......”

ဒါတော့ သူမလက်ခံပါသည်။ ဒီလိုလူပဲ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့။ ပြောချင်တာက ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့ သင့်တင့်လျောက်ပတ်အောင် ဝတ်စားနေထိုင်မတတ်တာကိုပဲဖြစ်သည်။

“ထိပ်ထားက ဘာသာစကားတွေ အားလုံးနီးပါးကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာ တကယ်လားဟင်”

“ဟု တ်ဟု တ် မဟု တ်ဟု တ် ညည်းတို့ သူ့ကိုစပ်စုဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ ကိုယ့်ကြောင့်လည်း ဘာမှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်သွားအောင် နေ၊ လောလောဆယ် သူက နီးရာဓားပဲ”

“ဟု တ်ကဲ့ပါ”

“ဟွန်း.... တစ်နေ့နေ့တော့ အလှည့်ဆိုတာရောက်လာဦးမှာပါ”

ရိုးစင်းပေါင်းနွမ်းသည့် ကြိမ်းဝါးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်နန်း၏ဆန္ဒတွေ ဘယ်လောက်ထိ ပြင်းပြနေတာ စကားသံထဲမှာပါနေသည်။

နိုင်မာခြင်းတွေ အပြည့်....။

ထိပ်ထားတို့ကတော့ မှတ်သားတွက်ချက်နေကြဆဲ....။

*